

1958 - 2008

*Minden jog fenntartva,
beleértve a bármilyen eljárással
történő sokszorosítást is.*

Tipográfia:
Bezák Tibor

Nyomás:
Mackensen Kft.
Felelős vezető:
Székely Ferencz
www.mackensen.hu

Tartalomjegyzék

Nagy Imre és a pesti Srácok	5
Egy szál virágot!	9
A megtestesült igazságtalanság	24
Az utókor kötelessége	27
Hazug emlékmű	31
Gyász hír	35
Magyarellenes kegyetlenség	37
Dr. Balogh Sándor: Nagy Imre és a pesti srácok	43
Tetemrehívás	75

Nagy Imre és a pesti Srácok

2007. október 11-én, az e-mailemen találtam ezt a gyönyörű, magyar szívből fakadó írást. Ez az írás hosszú évtizedekig kerengett a világban, hogy minél több, tisztaszándékú ember megismerje. De most hazatért az emigrációból, mert a legnagyobb szüksége erre az írásra a mai magyar politikai vezetésnek van. Bármilyen világnézetű is az illető, köteles tudomásul venni a mártír magyar miniszterelnök **nemzetféltő** írását. Mint magyar munkás, *megköszönöm Nagy Imrének* ezt a szellemi hagyatékot, mely engem arról győzött meg, hogy **Nagy Imre minden helyzetben inkább volt magyar, mint kommunista.**

Dr. Balog Sándor professzor úrnak pedig azt köszönöm, hogy jó érzékkel éppen nekem küldte el ezt a számunkra fontos írást.

Rácz Sándor

az 1956-os Nagy-Budapesti Központi Munkástanács elnöke

Nagy Imre (1955): „A klikkvezetés, majd a személyi diktatúra szelleme súlyos helyzetet teremtett más tekintetben is. Megsemmisítette azokat az erényeket, amelyek a pártnak is, a kommunistáknak is becsületet szereztek, növelték befolyásukat, az irántuk táplált bizalmat, amelyek reményt keltek a népben, céljaik megvalósulása iránt. Fel kell éleszteni, és ki kell fejleszteni ezeket az erényeket, amelyek már-már kihálnak a párt életéből és a kommunisták magatartásából. Ilyen erény a

magyar nép szeretete és megbecsülése, a vele való szoros kapcsolat és összeforrottság, a hűség a néphez, érdekeinek igaz szolgálata. Ez a párt és minden kommunista erkölcsi parancsa, ez a morális alap, amelyen minden tevékenységüknek épülnie kell. Harcolni kell a humanizmus, az emberiség elvének a kommunisták tevékenységében való érvényesüléséért és lépten-nyomon le kell leplezni, élesen fel kell lépni a népellenes törekvések ellen, amelyek mind veszedelmesebben uralkodnak állami és pártéletünkben. Ilyen erény: az igazi hazafiság, a hazaszeretet érzése, a „haza minden előtt” magasztos eszményének hű és önzetlen szolgálata, amely nagyrabecsülést keltett a kommunisták iránt a legszélesebb néprétegek körében és fokozta népszerűségüket. Anélkül, hogy a túlzó nacionalizmus, a sovinizmus elleni eszmei-politikai harcot enyhítenénk és teljes ideológiai fegyverzettel fel ne lépnénk ellene, ott, ahol felüti a fejét, a proletárnemzetköziség szellemében, más nemzetek megbecsülésével együtt, ápolnunk kell a hazaszeretet erényét, amit a magyar néptől idegen vezetők a sovinizmus alantas ösztönével igyekeznek azonosítani és beszennyezni. Annyira el vannak szakadva a nép lelkületétől, a magyarság érzéseitől, hogy talán észre sem veszik, milyen súlyos sérelmeket ejtenek a nemzeti önérzeten. A magyar nép nem sovinizshta, de nem is kozmopolita, nem is akar, nem is fog azzá válni. A néptől idegen, ostoba politika, amely nem más, mint nemzeti nihilizmus, amely a hazaszeretet és nemzeti érzés erényeit elutasítja, magatartásával éppen a sovinizmus veszélyét szítja fel. A szocializmus nem fosztja meg

a népeket nemzeti jellegüktől, nemzeti érzéseiktől és sajátosságaiktól. Ellenkezőleg, ezekkel minden nép gazdagítja a szocializmus egyetemes erkölcsi-etikai értékeit. A magyar népnek a nemzeti eszményekhez való törhetetlen ragaszkodása, hűsége a szabadság és függetlenség gondolatához, amely hosszú évszázadokon át történelmét formálta, erejének forrása volt és lesz a jövőben is, nem elítélendő nacionalizmus, hanem a magyar nép legnemesebb jellemvonásai, nemzeti erények, amelyeknek a kommunistákban kell testet ölteniök, ha a magyar nép hivatott vezetői akarnak lenni. Akit a magyar nép követni hajlandó történelmének jövőbe vezető rögs útján, annak számolni kell nemzeti önérzetével, és a nemzeti büszkeség érzésével, amire a kis népek, mint a mi népünk, a magyar is, talán érzékenyebbek, mint a nagy nemzetek. A magyar tehetséges, szorgalmas nép, múltja és jelene egyaránt bizonyítja, hogy tudomány, technika, művészet, irodalom, zene és sport terén mily nagyszerű alkotásokra, teljesítményekre képes. De nem kisebb állam-alkotó képessége és államfenntartó ereje. Minden történelmi korszakban kitermeli nemzeti génuszait, nagy államférfiait és hadvezéreit, akik a társadalmi fejlődés és átalakulás viharos századain át elvezették az országot a szocializmus küszöbéig. Ez a nemzet most sem lett kiskorúvá, most sem szorul gyámkodásra, meg tud állni a maga lábán és a békeszerető népek nagy családjában, a szocializmus, az emberi haladás ügyével együtt, a nemzeti szabadság és függetlenség ügyét is méltóan képviselni és előrevinni tudja. Ezt azonban csak a népből eredt, a néppel

összeforrt és érte küzdő vezetők, a néppel együtt tudják valóra váltani. Nálunk a mai vezetők okatlan politikája elnemzetietlenítés útján akar a szocializmus felé haladni, ami az utóbbi időben mindjobban feshíti a belső ellentéteket és olajat önt a sovinizmus parazsára, mert a magyar nép, mint minden más nép, a szocializmust úgy fogadja el, ha nem kell feláldoznia nemzeti érzéseit, tudatát és sajátosságait, amelyeket a szocialista társadalom kereteiben is tovább kíván ápolni.”

Egy szál virágot!

2008. február 4. hétfő, 16:03

Egy szál virágot! – avagy A magyar feltámadás csak '56 hagyatékából sarjadhat. **Vésziné Nagy Erzsébet**, a mártír miniszterelnök lányának beszéde a Hannoveri Magyar Egyesület 1988. október 23-i ünnepségén hangzott el.

Kedves Barátaim!

Mindenekelőtt szeretném megköszönni a Német Szövetségi Köztársaságban élő honfitársaim Alsó-Szászországban működő szervezetének, hogy férjemmel és harcostársammal, Vészi Jánossal együtt, – aki Magyarországon közismert művelődéskutató, a forradalom alatt pedig az Igazságnak, a forradalmi ifjúság és honvédség lapjának egyik szerkesztője volt – meghívtak magukhoz.

Meghívásukkal, amit a mi kedves barátunk, dr. Edvi Péter, az Önök nevében, megkapó körütekintéssel szorgalmazott, lehetővé tettek, hogy egy szabad országban, szabadon szólhassak az 1956-os Magyar Forradalom és Szabadságharc kitörésének 32. évfordulóján. Elfogódottá és meghatottá tesz ez. Különben sem vagyok szónok, kötetlen szó nem kenyerem. Közelebb áll hozzám a leírt kifejezés. Nem vagyok politikus sem. Sohasem készültem annak. Egy asszony vagyok, aki érez és gondolkodik.

A mai ünnep alkalmával két gondolatkörrel kívánok foglalkozni: 1956 értékelésévei és az

1956-ot megillető nemzeti kegyelettel. Remélem, elnézik nekem, ha nem a pártatlanság mezében, hanem a magam szubjektív módján teszem ezt.

Számunkra, a szabadság oldalán állók számára magától értetődő kijelentéssel kell kezdenem: 1956. október 23-a nemzeti ünnepünk!

Mi történt Magyarországon ezen a napon?

A magyar nép egy békés tüntetésből kifejlődött fegyveres felkeléssel megdöntötte a magyarországi sztálinizmust!

Az 1956-os Magyar Forradalom és Szabadságharc azóta részévé vált a világtörténelemnek. A legendás szabadságküzdelmek sorába emelkedett!

Visszaemlékezve a hősi napokra, hetekre, hónapokra nem maradhatok adós e felkelés, a szabadságharc, a forradalom, a sztálinizmus fogalmának értelmezésével.

Az elvállalt értelmezés mindig személyes állásfoglalás, ígérem, hogy az ünnepi alkalomhoz illő tömörséggel teszem ezt.

Mit értek sztálinizmus alatt? Hogy látom ma, és hogy láttam régen? Erről kell szólnom először.

1930-ban, hároméves koromban vitt ki Becsbe, majd onnan Moszkvába Édesanyám, hogy Apámmal együtt lehessünk. Ő akkor a magyar földkérdést kutatta a Nemzetközi Agrártudományi Intézetben. Visszatekintve látom, hogy elképesztő nyomorban éltünk. Azt is megérttem, hogy Apám nemzedéke – mint később magam is – miért akart annyira hinni egy boldog jövőben. Ez az illúzió volt az egyetlen valóságos

éltető erő. Ez a hit mentette meg a Szovjetunió népeit a második világháborúban. Ma már azt is tudom, hogy ezt a hitet használta ki Sztálin és köre. Késérű dolog megcsalottnak lenni, de jobb, mint hazugságban élni.

Pionír voltam, lelkes komszomolka. Úgy néztem Sztálinra, mint egy istenre.

Impozáns volt, méltóságteljes, higgadt és rendíthetetlen. Szép volt a szememben ez a hóhér.

Tele voltam hittel, miközben nap, mint nap tűntek el Apám barátai, a régi harcostársak, barátnőim szülei, hozzátartozói – és nem jöttek vissza sohasem.

Én azonban a repülőtéren láttam utoljára Apámat, ahonnan a KGB 1956. november 23-án Romániába hurcolt el bennünket. A három, startra kész gépből az elsőbe és elsőnek szállt fel. Ez az utolsó emlékem róla.

Ma már tudom, amit Apám halálával tanúsított, hogy a sztálini rendszer a történelmileg kialakult pártállam egyik formája. Magyarországi megfelelőjét Rákosi építette ki és Kádár restaurálta az 1956-os Szabadságharc és Forradalom leverésével egyidejűleg.

Az átélt kíméletlen személyes tapasztalattól meggyőzve állítom, hogy a pártállam agresszív, kegyetlen és álszent. Megtévesztéssel manipulál. Népszerű szólamokkal álcázza magát. Elkápráztató kultikus külsőségeket alkalmaz. Emberáldozatok árán présel ki megalomániás, gigantikus létesítményeket.

A pártállam egy szűk réteg totális uralmát megvalósító, népellenes hatalmi szervezet.

A pártállam a legkíméletlenebb zsarnokságra épül. Önkényének időszakos mérséklődése a nép meghunyászkodottságától függ.

A pártállam kétségtelenül erőt sugároz: az elrettentés erejét.

Az átélt keserű évtizedek mondatják velem, hogy a pártállam szolgákat szül, és szolgákat részesít kegyeiben. Megvesztegeti és pórázon tartja őket. A legkisebb vétségért is rápirít a cselédre, akit – ha megpofozott – megalázkodásra, bocsánatkérésre kényszerít. Akit bármikor kirúg, sőt likvidál, ha nem gazsulál. Egy láncolat ez, ahol a pöffeszkedő szolga ugyanezt teszi a maga kegyenceivel, le egészen az utolsó altisztig és hivatalnokig.

A kiszolgáltatottság a rendszer általános jellemzője. A megvesztegetés, a basáskodás, a hízelgés és az aljasság az uralkodó létezési és magatartási módok.

A pártállam közömbössé, fásulttá, tehetetlenné teszi a megfélemlített tömeget. Azután pedig éretlennek, kiskorúnak nyilvánítja. Az engedelmes igavonó állapotában kíván tartani mindenkit.

De Apám és barátai példáján láttam, hogyan hozza létre a reformereket, akiket a javító szándék vezérel. Hogy kényszeríti ki az elszánt radikalizmust is. Megszületnek a bátor jellemek, akik a pártállam természetét felismerik és kiismerik.

A következő reformerek radikalizálódása szinte elkerülhetetlen. És ha ez bekövetkezett, akkor már együtt haladnak a volt reformerek és

a radikálisok. Ők azok, akik a lehetőség pillanatában szembefordulnak a pártállammal.

Fellépésükkel felrázzák, magukkal ragadják az elnyomottakat, akiknek elfojtott alkotóképessége, tettereje vulkánként tör ki egy olyan történelmi helyzetben, mint amilyen 1956 októberére Magyarországon kialakult.

Mit értek felkelés alatt?

Azt az extatikus – egyszerre lelkes, meghatótt és elkeseredett – tömegállapotot, amikor az elnyomással szembeni tűrőképesség véget ér. Amikor a félelem helyét hirtelen a visszavágás spontán indulata foglalja el. Amikor az emberek még a következményeket sem mérlegelve, pusztá kézzel is neki mennek a hatalom felfegyverzett erőinek. És megtörténik a hihetetlen: rohamukkal legyőzik ezeket. A velük érzőket maguk mellé állítják. Fraternizálnak. Együtt söprik el egy város, egy ország területén addigi uraikat.

Ez történt Magyarországon 1956. október 23-án nemzeti méretekben. Ezért mondhatjuk erről a napról, hogy a magyar nemzeti felkelés ünnepe!

Mit értek szabadságharc alatt?

Azt a politikai mozgalmakkal, tömegdemonstrációkkal és fegyveres erővel vívott küzdelmet, ami az emberi szabadságjogok kivívására és megőrzésére irányul. A szabadság végső vállalását értem ez alatt, a megsemmisítésére törő elnyomókkal szemben.

Ez a helyzet következett be 1956 októberében, amikor a megmaradt, elenyésző számú államvédelmi alakulatok és a segítségükre siető szov-

jetek, először, majd ígéretük ellenére november 4-én másodszor lendültek támadásba, hogy a kivívott szabadságot eltiporják.

A magyar nép sohasem felejtí el azok hősi helytállását, akik a Corvin közben, a Kilián lak-tanyában, a Széna téren és másutt, szerte Buda- pesten és az országban a hazafiság vérrel írt történelmi példáját adták egy világhatalom túlere-jével szemben. Úgy tekinthetünk rájuk, mint a régi görögök a perzsák óriási seregével szemben a végsőkéig kitartó spártaiakra: Megcselekedték, amit megkövetelt a haza!

De tovább folyt a harc most már fegyvertele-nül, százezres tüntetésekkel. Ekkor játszódott le a magyar történelem legnagyobb méretű és leg-hosszabb ideig tartó általános sztrájkja.

Ezért mondhatjuk el, hogy 1956. október 23-tól egészen a Budapesti Munkástanács felszá-molásáig szabadságharc folyt Magyarországon!

Mit értek forradalom alatt?

Azt a radikális változást, mely az addig ural-kodó társadalmi, gazdasági, hatalmi szerkezet - a megdöntött rendszer helyére újat állít.

Ez történt 1956. október 23-ától, a felkelés győzelmétől a szabadságharc leveréséig. A dik-tatúra összeomlott. Szabad sajtó, szabad rádió született.

Öntevékenyen szerveződő nemzetőrség, mun-kástanácsok, nemzeti bizottságok, újjáéledő de-mokratikus pártok vették kezükbe a fegyveres erők, a közigazgatás, az ipar, a kereskedelem, a mezőgazdaság – egész Magyarország jövőjének kialakítását.

Rövid ideig tartó kísérlet volt ez egy új Magyarország megteremtésére. De ez nem változtat azon, hogy 1956-ban egy új típusú népuralom létrehozásáért folyó forradalom volt Magyarországon. Ez a tény az 1956-os magyar forradalomnak kiemelkedő helyet biztosít a sztálinista diktatúrák elleni küzdelmek sorában. Ez a tény az 1956-os magyar forradalomnak világtörténelmi jelentőséget ad. Ezért emlékeznek meg ezen a napon az 1956-os magyar októberről a szabadságszerető emberek szerte a világon.

A nemzeti kegyelet ügyéhez érkeztem.

1956 leverésétől kezdve a teljes jogfosztottság állapota, a legbrutálisabb önkény nehezedett az országra. Ezt nem lehet, sajnos – bár lehetne! – elfelejteni.

Évtizedes gúzsba kötöttséget jelent ez. Elgémberedtek, elhalásnak indultak ettől a nemzet testének tagjai. Leállt a szellemi vérkeringés, megszűnőben volt a nemzet agyának vérellátása. A féktelen terror évei után sokat enyhült a helyzet. A hatalomnak módjában állt, hogy áttérjen a konszolidációnak titulált időszak kormányzási formájára: a „tiltás, tűrés és támogatás” eszközének változtatott alkalmazásával – cukorral és ostorpattogtatással – operált ezekben az úgynevezett „jobb időkben”, amikor fokról fokra egyre inkább pazarolt és eladósodott.

Igazi változás jelei csak a Szovjetunióban lejátszódó gorbacsovi „peresztrojka” és „glasznoszty”, s a sztálinizmus felszámolására irányuló következetes támadás kibontakozásával jelentkeztek. Ugyanakkorra, amikor a roppant súlyossá vált

gazdasági helyzet is követelni kezdte a politika kínálta szelepek kényszerű gyarapítását.

Sok minden változott, de Kádár még itt van: Nem tűnt még el a megszelídített, de sztálini metodikájú rendszere sem, bár bomladozik. Egykori hívei is új jelszavakat kezdenek hangoztatni, noha persze féltik a helyüket, félnek a változástól, s ha tudnak, tesznek is ellene.

Nem szabad Kádárt lebecsülni. Noha már nem főtitkár és nem tagja a Politikai Bizottságnak, Kádár nagy bajkeverő. Vannak lekötelezettjei, nem kevesen pozícióban, és vannak megtévesztett hívei, mentegetői még mindig. Nekik mondom: Kádárban hinni életveszélyes. 1956 novemberében írásban garantálta a szabad és sértetlen hazatérést otthonainkba valamennyiünknek, akik ott voltunk a jugoszláv követségen – és Romániába hurcoltak minket. Törbe csaltak. Több mint két év múlva, 1958 decemberében jöhettem vissza Édesanyámmal, hogy csak a magunk példáját mondjam. Nagyon veszélyesek lehettünk, hogy Apám és társai kivégzése, néhai férjem, Jánosi Ferenc és küzdőtársai bebörtönzése után még ennyi ideig Calimanestiben egy vadászházban kellett bennünket, asszonyokat tartani, román fegyveresek és vérebeik őrizetében.

De hadd mondjak el egy történetet Kádárról és Apámról:

1954-ben meglátogatta Kádár Apámat, hogy hálálkodjon azért, amit a kiszabadításáért tett.

Kádár tudta, hogy Apám mint akkori miniszterelnök minden eszközzel sürgette a bebörtönzöttek, az internáltak, a kitelepítettek hazaen-

gedését, rehabilitálását és kártalanítását. Rákosista ellenfelei viszont késleltették, ahol csak tudták, ezt a folyamatot.

Apám ezekkel a szavakkal hárította el Kádár köszönetét: „Ugyan, János! Te talán másként tettél volna a helyemben?”

Kádár másként tett. Elárulta, politikából halálra íteltette Apámat, s – ha igaz a költő Faludy leírása és nemcsak látomás – a kivégzését is végignézte.

Kádár még életben hagyott áldozatai közül is sokakat megtévesztett. De megtévesztette Dubceket és nyugati vezető politikusokat is. Ma már azonban még azoknak a híveinek is végső távozásra kellene kényszeríteniük őt, akiknek 1956 messze van, mert a világon is alig voltak. Azoknak, akiknek kihagy, vagy félrehord az emlékezete, mint Grósz Károlyé amerikai útja során, ahol egészen képtelen vádakkal próbálta meg sikertelenül Apám emlékét befeketíteni. Az olasz kommunista párt fiatal vezetői adják a példát: akik egyértelműen kiálltak '56 történelmi nagysága mellett. Ők tudják, hogy 1956 és Apám tevékenysége azokhoz az erkölcsi alapokhoz tartozik, amivel egy baloldali mozgalom tekintélye és bázisa még egyáltalán megmenthető abból a kompromittált állapotból, amibe a sztálinista diktatúrák léte taszította.

1956 elesett, meggyilkolt és kivégzett hősei ugyanúgy jeltelen tömegsírokban fekszenek ma is, mint eddig. A hatalom urai számára ez politikai és nem kegyeleti kérdés. Hiába állítják az ellenkezőjét, ígéreteiket nem követik a tettek.

Világosan látszik a szándék: húzni az időt, amíg csak lehet. Ám tegyék. Meddő dolog ez. A 301-es parcella ma már ugyanúgy kitörölhetetlen történelmi emlék, mint a Kommunárok fala a párizsi Pere Lachaise-ben, abban a temetőben, ahol már áll a mi '56-os mártírjaink idén felavatott, sokaktól látogatott emlékműve.

Szeretném, ha ismernék a családom ez ügyben elfoglalt álláspontját, amit írásban kapott meg tőlem 1988. augusztus 23-án a Történelmi Igazságtétel Bizottsága aznapi teljes ülése. Levemben többek között a következőket írtam:

„Apám földi maradványainak kiadását, ahogy eddig sem kértem, a továbbiakban sem kérem, amíg '56 és az Ő emlékét, valamennyi harcostársával egyetemben, a hivatalos magyar állam nem illeti nemzeti tisztelettel és kegyelettel. Engem ma már nem bánt az a tragikus kép, amit a 301-es parcella látványa nyújt, mert itt a valóság a kendőzetlen arcát mutatja, így van ez 30 esztendeje. Ez a történelmi igazság tanúbizonysága az elmúlt évtizedek hatalmi és politikai erkölcséről. Mementó. Az én szememben a 301-es parcella ma már kegyhely, amit megszenteltek azok, akik ott nyugszanak.”

Eddig a levélrész.

Nincs kétségem abban, hogy létrehozzuk Magyarországon is a megemlékezés méltó jelképeit. Még fontosabbnak tartom azonban a tisztelet folyamatos kifejeződését, aminek nem lehet sem formai, sem anyagi, sem politikai akadálya.

Kérem, hogy minden hazalátogató magyar, minden hozzánk látogató szabadságszerető em-

ber – legyen bármelyik nemzet fia vagy lánya – vigyen egy szál virágot a budapesti Új köztemető 301-es parcellájára! Tegye ezt azzal az érzéssel, mint János vitéz, aki rózsáját az élet vizébe dobja – mert a magyar tündérország bajnokai nyugszanak ott. Az ő tetteikből, hagyatékukból, tiszta szándékaik megvalósulásából sarjadhat egyedül a magyar feltámadás!

Egy szál virágot a 301-es parcellára mindenkitől! Egy szál virágot a nemzet sírjára! Csak egy szál virágot! Fogadjuk meg ezt!

Kedves Barátaim!

Vajon a világ hány pontján gyűltek ma össze emlékező magyarok? Hány helyen égnek az ünnep pásztortüzei? Hány helyen dalol a levert szabadságharcok után fejét újra büszkén fel-emelő nép, a magyar – sírva, vigadva?

Mi mással fejezhetném be beszédemet, mint a Kossuth-nóta két végső sorával?

Nagyon szerette Apám ezt a dalt. Most is hallok a hangját, ahogy énekl:

„Éljen a magyar szabadság!

Éljen a haza!”

(Irodalmi Újság, Párizs, 1989. 1. szám)

(Eredeti cím: A magyar feltámadás csak '56 hagyatékából sarjadhat. Nagy Imre lányának beszéde a Hannoveri Magyar Egyesület 1988. október 23-i ünnepségén.

Megjelent az Írások nehéz időkből – Válogatás a MŰOSZ örökös tagjainak cikkeiből címmel 1999-ben megjelent kötetben – a szerk.)

Vesziné Nagy Erzsébet

Kegyetlen emlék

A *Honlevél* újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit **Nagy Imre** magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Nagy Imre írásának címe: *Erkölc és etika*. Az írás úgy kezdődik, hogy a „klikk-vezetés”: Nagy vajon kire gondol? Én Rákosit, Gerőt és Farkast értem a gondolat alatt. A gondom az, hogy ezek egyike sem magyar, hanem Moszkvából visszatért zsidó kommunista. Ezt Nagy Imre is tudja, de nem írhatja le. A következő mondatban Nagy elkülöníti a pártot és a kommunistákat. Számomra ez nagyon érdekes, mert azt sugallja, hogy Nagy a pártot nem tartja kommunistának, és a kommunistákat nem azonosítja a párttal. És Nagynak igaza van. Mert 1955 decemberében, aki csak tehette, eltávolodott a gyilkosoktól. Ez az eltávolodás tette lehetővé, hogy a kommunista párt tagságának önálló gondolkodásra képes része eljutott odáig, hogy a Magyarországon kialakult, pontosabban tudatosan kialakított politikai helyzet a legkisebb mértékben sem szolgálja a magyar társadalom fejlődését. A kommunista eszmével világon kívül maradt embereknek mindig is az volt a véleménye, hogy Magyarországon a politikai hatalmat – magukat kommunistának álcázott – közönséges gyilkosok és rablók gyakorolják. A gáztetteikhez pedig az általuk szer-

vezett fegyveres erő és a Vörös Hadsereg biztosította a feltételeket. De az a tény, hogy Nagy Imre eljutott gondolkodásával ehhez a gondolat-felismeréshez, azt jelenti, hogy Nagyot sohasem fertőzte meg a kommunista mótely olyan mértékig, hogy a józan gondolkodását elvesztette volna. Ezzel a józan gondolkodással más alkalommal is találkozunk, például 1927-ben, amikor Nagy Imre családjával együtt elhagyja Magyarországot és Bécsbe érkezik. A Bécsben székelő kommunista helytartók vállatóra fogják – ez ma is működik. Nagy Imre kijelenti, hogy ő nem hajlandó a Komintern előtt haptákba állni. Lesz is baja Nagy Imrének emiatt a szó miatt! A zsidó származású kommunisták ezt a kijelentést soha meg nem bocsátják neki. Amikor 1930-ban Moszkvába érkezik Kun Béla (aki ekkor a magyarnak nevezett kommunisták moszkvai vezetője), felelősségre is vonja Nagyot ezért a kijelentéséért. Bizony, ha Nagy nem elég eszes, Kun megölette volna, úgy, mint a többi elvtársát.

A Nagy Imre által leírt nemzeti értékeink egy Rákosi, Gerő-féle kommunista számára ismeretlen fogalmak. Mert a környezet, ahol felnőnek, nem nemzeti, hanem éppen nemzetellenes. Ezért válik könnyen kommunistává ez a népcsoport, és ha támogatást kap, nemzetirtóvá. Egy kimagasló kommunista gondolkodó 1956-ban a Magyar Forradalom kirobbanásának egyik okának éppen a nemzet meggyalázását tartja. Ma már, 2007-ben mi is látjuk, hogy hova vezet a naponta megismételt nem-

zetgyalázás: erkölcsi romlásba. Ahol a természetes életvitelhez szükséges nemzeti értékek ismeretlenné válnak a felnövekvő nemzedékek számára, ott az ember elaljasodása következik, ahol az egyik ember nem segíti a másikat, hanem irigységből emel elválasztó falakat ember és ember közé. Ezért vált embertelenné a kommunista eszme. Nagy Imre ebből az embertelenségből szabadítja ki magát, amikor az 1955-ös gondolatait leírja. A Nagy Imre által leírtakat szó szerint kellene tudományosan vizsgálni, mert Nagy Imre tudatosan olyan szavakat használ írásában, amely szavak ismeretlenek a kommunistáknak álcázott vezetők előtt, és ha ismerik is a szavakat, nem ismerik a szavak jelentését, és a jelentésükben meglévő erőt.

Például mit jelenthet egy Rákosinak vagy Gyurcsánynak az a szó, hogy humanizmus? Nyugodtan leírhatom, hogy semmit! Mert a gyakorlati életben még csak jelét sem adta egyik sem, hogy ismeri ennek a szónak a jelentését. Pedig ebben a szóban rejlik a világ jövője. Az már bebizonyosodott, hogy sem a rablás, sem a gyilkolás, de még a háborúk sem vezetnek sehova. Ezért az embernek fel kell ismerni, és az embernek kell visszatérni a természetünkben meglévő szeretethez, és a humanizmust kell megnövelni a fegyverkezés helyett. Óh Istenem, hova vezetett Nagy Imre! A szeretet fogalmához. És milyen jó érzés, hogy én Nagy Imre tisztelője voltam már az írás ismerete előtt, a kivégzése óta. Mert én magam is sokszor meg voltam kísértve, hogy áruljam el a mi

forradalmunkat. Nagy Imre is megmenthette volna néhány, ellenségeinknek tetsző szóval az életét, de ő ebben a küzdelemben a saját életénél fontosabbnak tartotta a magyar nemzet jövőjét. Így válnak szentté, politikai értelemben, a meggyilkolt magyar miniszterelnökök, **gróf Batthyány Lajos, gróf Tisza István, gróf Teleki Pál, Bárdossy László, Nagy Imre.** Nincs a világon még egy olyan nép, amely ilyen tiszta embereket vesztett volna el, az életben maradásáért vívott küzdelemben.

Magyar Ifjúság, van kit követned! Merd felvállalni ezeknek az újkori magyar szenteknek a megismerését, és ha megismered az életüket, gondolkodásukat, magyar tartásukat, te magad is nemesebbé válsz, és könnyebben szembeszállsz a magyar nemzet ellen irányuló erőkkal. De amíg a magyarellenés erők maszlagán élsz, sohasem juthatsz el a Nagy Imre-féle nemzetféltő gondolkodásig. Merj elszakadni a maszlagtól, és értelmet, tehetségedet, erődet, összes képességedet rendeld a magyar ügy szolgálatába! Így válik életed minden nap szebbé, tartalmasabbá, értékesebbé, azaz élhetőbbé, emberibbé, boldogabbá.

A megtestesült igazságtalanság

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

*A magyarok mártír miniszterelnökének, néhai
Nagy Imre úrnak*

Általam mindig tisztelt **Nagy Imre!**

Bocsássa meg nekem, hogy 1956-ig nem ismertem Önt! A kommunisták iránt mindig kevés volt bennem az érdeklődés, mert akiket én személyesen ismertem, olyan életet éltek, amelytől én inkább elfordultam, mintsem hogy közéjük álltam volna.

Tisztelt Miniszterelnök Úr! Én Önt mindig kommunistának tartottam, de 2007. október 11-én kezembe került az 1955 decemberében írt *Erkölc és etika* című írása, amelyet tudom, hogy nem nekem írt, hanem azoknak a kommunista vezetőknek, akiket Ön személyesen ismert, és tudta róluk, hogy a legnagyobb híján vannak az erkölcsnek. Pontosabban az a népcsoport, melyből ezek a vezetők jönnek, a magyar nép erkölcsétől idegen, erkölcs nélküli népcsoport, de hogy a hatalmat a magyaroktól elvehessék, szívesen használták fel a Vörös Hadsereget, vagy bármilyen más eszközt a magyarság ellen, nemcsak 1945 után, de 1945 előtt is. A magyarság soha nem ment

az ő népközösségükbe rendetlenséget „*csinálni*”, ők jöttek a magyarok közé sunyin, rossz szándékkal, és követtek el – és követnek el ma is – a magyarsággal szemben megbocsáthatatlan bűnöket, mint pl. a mostanság divatos törvény, amit emlegetnek: a „*gyűlölet-törvényre*” gondolok. Már a gondolat is, melyből ez az ostobaság táplálkozik, gyűlöletet kell, hogy ébresszen minden tisztességes emberben. Mert a hatalomra kitenyészített egyedek valójában valahol az agyuk legmélyén érzik és tudják, hogy bizony ők képesség-hiány miatt alkalmatlanok a magyar társadalom vezetésére. *Az erkölcsi érték hiánya bárkit alkalmatlanná tesz a közösség vezetésére.* Lehet, hogy a saját népcsoportjukon belül jó vezetők lennének, mert ott ez az érték ismeretlen. Úgy gondolom, hogy Ön is ebből a felismerésből indult el gyönyörű, a magyarságot féltő írását megírni. Nagyon köszönöm, hogy Ön volt olyan bátor, hogy merte figyelmeztetni a magyar nép hóhérait arra, hogy *a magyar nép megértő szeretete nélkül annak vezetője senki nem lehet.* Megköszönöm, hogy ezzel az írásával engedett nekem, magyar embertársának, a lelke mélyére bepillantanom, és ott felismernem az örök törvényt, mely minden nemzet megmaradásának talpköve kell, hogy legyen: a *tiszta erkölcs.* Írom ezt akkor, amikor körülöttem, szerte a világon, erkölcs nélküli gyilkosok félemlítik meg az egész emberiséget, de *a fegyverek felett álló erkölcsi tisztaság kell, hogy győzzön minden mocsok felett.*

Nagy Imre és vádlott-társai titkos pere 1958. február 5-én kezdődött. Június 15-én Nagy Imrét, Maléter Pált, Gimes Miklóst halálra ítélték. Kopácsi Sándort életfogytiglani, Donáth Ferencet 12, Jánosi Ferencet 8, Tildy Zoltánt 6, Vásárhelyi Miklóst 5 évi börtönbüntetésre ítélték.

A halálos ítéleteket másnap, június 16-án hajnalban végrehajtották. A holttesteket először a börtön udvarán temették el. Június 17-én Apró Antal jelentette be az Országgyűlésben, hogy: „Tegnap Nagy Imrét, az ellenforradalom vezetőjét kivégezték.” 1961. február 24-én a kivégzettek földi maradványait a legnagyobb titokban, hamis neveken átszállították az Új Köztemető 301-es parcellájába.

Az utókor kötelessége

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Nemzetközi kommunista gyalázat Magyarország ellen 1956-ban

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedves Nagy Imre Bácsi!

Az 1955-ben írt tanulmánya folytán keresem az összefüggéseket az Ön élete, a kommunista téveszme és a nemzetközi összeesküvők között. Írása engem arról győzött meg, hogy Ön egy magyar hazafi, még akkor is, ha életének nehéz napjaiban (szovjet fogolytábor) belépett a bolsevik pártba. Ezt követően, mivel képességeit a magyarellenes erők felismerték, úgy irányították, ahogy az érdekeik megkívánták. Azt, hogy Ön ezt mikor és mennyire érezte, nem tudom. De azt látom, hogy amikor politikailag nehéz helyzetbe kerül és a legnagyobb szüksége lenne segítségre úgy Magyarországnak, mint személy szerint Önnek, akkor azok, akiknek kötelező lenne segíteni, a hazai erők teljesen magára hagyják, a nemzetközi erők pedig elvesztésére szervezkednek, megvádolva Önt olyan bűnökkel, amelyeket ők követtek el.

1956-ban, amikor Magyarországon a politikai elégedetlenség a tetőpontra hágott, Ön

nem akart bekapcsolódni a változást követelő folyamatba. Megítélésem szerint ezt nem gyávaságból tette, hanem azért, mert ismerte azokat az erőket, amelyekkel a magyar ifjúság szembemenetelt. De amikor érkezett a kritikus pillanat, és tovább már nem bírt parancsolni lelkiismeretének, elindult, hogy mentse, ami menthető. Akiknek segíteni kellett volna, azok mind Moszkvába rohantak, és ott Ön ellen, és magyar Hazánk ellen susogtak, besúgtak és rossz szándékkal ártottak. Amikor aztán a magyarellenés erők érdeke azt kívánta, hogy Önt törbe csalják, segítettek abban, hogy ebből a törből már ne legyen többé szabadulása. Most, hogy a törbecsalás folyamatát vizsgálom, azt látom, hogy az Ön személyére bizonyos erők már a forradalom előtt is számítottak, ezért jártak a lakására a szovjet vezetők. De amikor kiderült, hogy a magyar miniszterelnöknek kellett volna segíteni, akkor mind cserbenhagyták. Nem tudom, hogy akkor látta, tudta-e, hogy nemzetközi összefogással törték az Ön életére. A bűnbanda első helyezettje Hruscsov és a többi szovjet vezető. A második helyre Kádár és a többi magyargyilkos kerül. A harmadik hely a román kommunistáké, a negyedik hely Titóé. Hruscsov és Titó már 1956. szeptember 19. és 26. között tárgyalt Magyarországról, és személy szerint Önről, de ezt titokban tartották. Az 1956. november másodikáról harmadikára virradó éjszaka ez a két jómadár eldöntötte, hogy Önt becsalják a jugoszláv követségre. 1956. november 4-én

hajnalban a jugoszláv nagykövet bevitte Önt a követségre, ezzel ki lett iktatva a magyar hatalomból. Azt mondták, hogy Ön idegen felségterületen tartózkodik, és azért nem tud Önnel Kádár tárgyalni. Ugyanez a társaság, Kádárral az élen tőlünk azt kérte, hogy beszéljük rá a miniszterelnökségről való lemondásra. Mit látnak? Azt, hogy amíg arról tárgyalunk, hogy Nagy Imre vegye át a kormány vezetését, akkor akadály, hogy idegen követségen van, de ha a lemondó nyilatkozatot írja, akkor nem számít, hogy hol van.

Amikor Hruscsov és Titó tárgyal Nagy Imréről, felmerül, hogy a szovjetek Nagy Imrét Romániába akarják deportálni. De Titó ekkor még ragaszkodik ahhoz, hogy Nagy Imre Jugoszláviába legyen deportálva. Nagy Imre nem akarja elhagyni Magyarországot!

1956. november 9-én Gromikó szovjet külügyminiszter-helyettes utasítja Andropovot, a magyarországi szovjet nagykövetet, hogy tárgyaljon Nagy Imre sorsáról. Ezen a tárgyaláson azt mondja Kádár, hogy Nagy Imre nem mehet Jugoszláviába, mert ő, mármint Kádár, nem engedheti meg, hogy Magyarországnak két kormánya legyen: egy Jugoszláviában, egy pedig Magyarországon. Eszébe sem jut a két tárgyalgatónak, hogy Kádár hazaárulás folytán tekinti magát kormánynak, de Nagy Imrét mi magyar munkások is követeltük a miniszterelnökségbe október 23-án, a tüntetésen. Azt is elfelejti ez a két jómadár, hogy október 23-ról 24-re virradóra a kommunista párt központi

vezetősége választotta Nagy Imrét miniszterelnöknek. Ennek a központi vezetőségnek Kádár János is tagja volt, és a szavazáskor Nagy Imrére szavazott. Nagy Imre Kádár János szavazatával megerősítve lett Magyarország miniszterelnöke. Kádár érzi a gyalázatot, amit Nagy Imrével szemben elkövetett, mert folyton azt kéri, hogy mondjon le. Kádár emberi hitványságát csak megerősíti az, amit – az őt a Rákosi börtönéből kiszabadító – Nagy Imrével szemben elkövet. Nagy Imre ismeri őket és tudja, hogy akkor is megölik, ha lemond a miniszterelnökségről, ezért inkább magyar miniszterelnökként vállalja a mártírhalált.

Hazug emlékmű

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Kádár János szerepe Nagy Imre magyar miniszterelnök meggyilkolásában

Nagy Imre első miniszterelnöksége idején (1953) Kádár János Rákosi Mátyás börtönében van. Nagy Imre az amnesztiát ki akarja terjeszteni Kádárra is, de a Rákosihoz közelálló kommunista vezetők mindent elkövetnek, hogy Kádár börtönben maradjon. A Rákosit elutasító kommunisták pedig segítik Nagy Imre akaratát, Kádár János mégis csak 1955 nyarán szabadul a kommunisták börtönéből. A Nagy Imre köré csoportosuló kommunisták (50-60 fő) arra gondoltak, hogy Kádár társul az őt a börtönből kiszabadítókhoz. Kádár János látszólag ezt is teszi, de 1956 nyarán, amikor számos kommunista megjelenik Nagy Imre 60. születésnapján, Kádár elmarad a megemlékezésről. Senki nem tudja ennek okát, pedig nagyon egyszerű. Ebben az időben a szovjet vezetők gyakran járnak Nagy Imrénél. Valószínű, hogy a szovjet vezetők Kádárt is felkeresik. Nincs rá más bizonyítékom, csak az, hogy Kádár János tagja lett 1956. szeptember végén

a Kínába utazó párt-küldöttségnek, és 1956. október másodikán, amikor ez a küldöttség hazafelé jön Kínából, Moszkvában megállítják őket, és a szovjet vezetők Kádárral külön, hosszan tárgyalnak. Hruscsov ekkor érkezik vissza Moszkvába Titótól, akivel 1956. szeptember 19. óta tárgyalt, egy hétig Belgrádban, és egy hétig Jaltában. Ezekről a tárgyalásokról érkezett Hruscsov, de a jaltai tárgyalásokba bevonták **Gerő Ernőt**, az akkori kommunista párt első titkárát is. Ekkor utasította Hruscsov Gerőt, hogy egy kommunista párt-küldöttség hamarosan utazzon Belgrádba. A hűséges kopók el is utaztak 1956. október 13-án Belgrádba, és Budapestre utaztak vissza október 23-án. Ennek a küldöttségnek is tagja Kádár János.

Nagy Imre ezekben a napokban badacsonyi barátainál van szüretelni. Nagy Imre szoros kapcsolatban van híveivel, de amikor október 20-án a szegedi egyetemisták követelni kezdik, hogy Nagy Imre térjen vissza a politikai vezetésbe, elhárítja a kérést azzal, hogy még csak néhány napja (1956. október 13-án) vették vissza a kommunista pártba. De a szegedi egyetemisták után Nagy Imre neve egyre gyakrabban jelenik meg az ifjúság követelései között, szerte az országban. Nagy Imre vonakodik, és mindenre hivatkozik, hogy miért nem akar bekapcsolódni a politikai változásokat ígérő folyamatokba. Nagy Imre a lelke mélyén egyetért az ifjúsággal, bizonyíték erre az 1955. év végén írott *intelve* a kommunista vezetőkhez. Nagy Imre emlékszik arra a sok megalázásra, amit az

elvtársak követtek el vele, mely megalázás addig fajult, hogy Nagy Imrét Sztálin – a besúgások alapján – Szibériába száműzi, ahonnan Sztálin felesége szökteti vissza Moszkvába. Nagy Imre ugyanis ebben az időben Sztálin feleségének a munkatársa. Nagy Imre tudja, hogy ezek az emberek nem változtak, mert a rendszer olyan, hogy az ember elaljasodására van alapozva.

Nagy Imre vergődik a saját lelkiismerete és a politikai lehetőségek között.

Bekövetkezik 1956. október 23-a. Jön a régi jó barát, **Vásárhelyi Miklós**, és kéri, hogy menjen vele a Parlamentbe, mert a Kossuth Lajos téren 400 ezer ember akarja hallani, hogy Nagy Imre most mit ajánl: hogyan tovább? Nagy Imre 1956. október 23-án, 20.00 óra körül érkezik a magyar Parlamentbe. A besúgók gépezete megindul és jelentik, hogy Nagy Imre megmozdult. A jelentés megy Moszkvába Hruscsovnak, de külön jelentés megy az 1956. július 20-a óta Moszkvában tartózkodó Rákosinak is. (Rákosit Gerő deportáltatta Moszkvába.)

Hruscsovék ekkor még helyeslik, hogy Nagy Imre megjelent a színen. Rákosi viszont azonnal munkához lát, mert ő Nagy Imrét 1955-ben azért állíttatja félre, és zárattatja ki a kommunista pártból, mert Nagy Imre már akkor azokat a gondolatokat vetette fel, amit most a forradalom követel. Rákosi a hozzá közel álló szovjet vezetőket ostromolja az ő „bölcs” politikai meglátásaival. Rákosi Nagy Imrét soha nem fogadta el elvtársának, de különös gyűlöletet táplált iránta 1953. óta, amikor a szov-

jet vezetők az ő helyére Nagy Imrét állították. Ekkor mondta Rákosinak az egyik szovjet vezető: *„idefigyeljen Rákosi, mi tudjuk, hogy Magyarországnak már sokféle vezetője volt, de még sohasem volt zsidó királya!”* Rákosi gyűlölete most kivirágzott Nagy Imrével szemben. A besúgók jelentései más irányokba is futottak. Titóhoz Belgrádba, Togliattihoz Rómába, és a Világközpontba, Londonba, ahonnan az egészet irányították.

Hruscsovot Togliatti kapcsolta a Világközpont-hoz. Ezzel álcázták a Londonból vezérelt szovjet vezetés irányítását. Tito boldogan látta az ő külön-utas politikájának megjelenését az 1956-os Magyar Forradalomban.

Nagy Imre szobra Budapesten, Varga Tamás szobrászművész alkotása

Gyász hír

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedves Imre Bácsi!

Szomorú hírral kell írásomat kezdeni. Meghalt **Nagy Erzsébet**, a kommunisták által meggyilkolt mártír magyar miniszterelnök egyetlen gyermeke, akit a kommunisták nevéért büntettek, és azért, mert a sors úgy hozta, hogy ő lett Nagy Imre leánya.

Nagy Erzsébet életén keresztül láthatjuk a kommunista embertelenséget. Amikor a megtébolyult hatalom még a gyermekektől is fél, és félelmében a legnagyobb gyalázatot követi el: gyermekeket deportál (1956. november 23-án), sőt terhes édesanyát, aki a románok között szüli meg gyermekét, s alig tudja életben tartani a rossz körülmények miatt. A kommunistáknak – ha emberek –, el kellene gondolkodniuk: vajon mit vétett az ő idióta eszméjüknek egy újszülött csecsemő?

Nagy Erzsébet ebben a többszintű kommunista gyalázásban nemcsak édesapját veszítette el, hanem férjét, **Jánosi Ferencet** is. Nagy Erzsébet édesanyjával együtt szenvedte el a kommunista

románok „vendégszeretét.” Erzsébet egy beszédében azt mondta, hogy „utoljára édesapámat azon a repülőtéren láttam, ahonnan a KGB-sek hurcoltak el bennünket 1956. november 23-án”. A Központi Munkástanács ezen a napon országos, 48 órás általános sztrájkot hirdetett, tiltakozásul Nagy Imréék elrablása ellen. Ebben az időben én voltam, és ma is én vagyok a Nagybudapesti Központi Munkástanács elnöke.

Nagy Imrét 1958. június 16-án végezték ki az „elvtársai”, de a családja csak az 1958-as év végén jöhetett haza a deportálásból. Nagy Imréék elrablása előtt, 1956. november 17-én Kádár Titóval aláírt egy kormányközi nyilatkozatot, miszerint a jugoszláv követségről mindenki, bántódás nélkül, hazamehet saját otthonába.

Amikor 1956. november 22-én, az esti órákban elindultak Nagyék a követségről, a kapuban **Münnich Ferenc** által biztosított busz várta őket, amelynek szovjet személyzete volt. Nagyék először arra gondoltak, hogy a busz mindenkit elvisz az otthonához, ezért nyugodtan beszálltak, de amikor észrevették, hogy a buszvezető szovjet katona, Nagy Imre visszalépett a buszból. A jugoszláv nagykövethez fordult, tiltakozva az eljárás miatt. A nagykövet Nagy Imrének azt válaszolta, hogy amennyiben nem bízik az elszállításban, úgy maradjon a követségen. De ekkor már családja és ötven elvtársa fent ült a buszon, Nagy Imrének tehát erkölcsi kötelessége volt velük menni. Velük is ment, és ez lett a végzete, mert ha a jugoszláv követségen marad, Tito talán megmentette volna az életét.

Magyarellenesség kegyetlenség

A Honlevél újság 2007. októberi számában megjelent egy eddig ismeretlen írás, amit Nagy Imre magyar miniszterelnök 1955-ben írt. Ehhez a levélhez szeretnék néhány gondolatot hozzáfűzni.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Kedves Nagy Imre Bácsi!

Nagyon gyorsan közeledik **Nagy Imre** magyar miniszterelnök kivégzésének 50. évfordulója. Ez a visszaemlékezés arra kötelez, hogy a világot figyelmeztessem arra a mérhetetlen gyalázatra, amit az Európa közepén élő 1100 éves magyar néppel szemben elkövetett.

Történelmi tény, hogy negyven év alatt négy magyar miniszterelnököt öltek meg a magyarság ellenségei. Az ok mind a négy esetben ugyanaz: *nemzeti politikát* akartak folytatni, a magyarság jövője érdekében.

A tragédia kezdete 1918. október 31., gróf **Tisza István** meggyilkolása. A gyilkosságot a szabadkőműves gróf **Károlyi Mihály** szervezi és vezényli a budapesti Astoria szállodából. A gyilkosság oka, hogy Tisza felismerte a magyarság igazi ellenségeit és ezeket nyilvánosan meg is nevezte. A második ok, hogy nem akarta Magyarországot háborúba vinni 1914-ben, de a nemzetközi nagytőke háborút akar. Őket nem érdekli, hogy egy háborúnak milyen következményei vannak. Nekik a háború azért fontos, mert számukra a legnagyobb profitot hozza.

A tragédia második áldozata gróf **Teleki Pál**, 1941. április 3-án. Az ok ugyanaz, mint az első áldozat esetében: felismerés és háborúellenesség.

A harmadik áldozat **dr. Bárdossy László** jogász. Az ő meggyilkolása 1946. január 10-én igazolja, hogy Tisza és Teleki felismerése helyes és igaz volt: a magyarság legnagyobb ellensége a zsidóság. Mert 1946-ban a gyilkosságot nyilvánosan már ők követik el, tobzódó kegyetlenséggel.

Elérkeztünk a negyedik áldozathoz: **Nagy Imre** kivégzése napjához – 1958. június 16.

A történelem azzal szembesíti a magyarságot, hogyha egy magyar történelmi személyiség ideig-óráig együtt is működik a nemzetközi zsidósággal, és ezzel az együttműködéssel a zsidó vezetők is meg vannak elégedve, ha a zsidó érdek úgy kívánja, adott pillanatban az együttműködő miniszterelnököt is meg kell gyilkolni. Ezzel a láthatatlan magyarellenes erővel szemben a magyarságnak nincs eszköze, mellyel a magyarság érdekeit szolgáló miniszterelnökeit meg tudná védeni. De minden gondolkodásra képes magyarnak az a kötelessége, hogy ennek a gyilkos gyakorlatnak vessen véget, és a magyarországi politikai hatalomból szorítsa ki a magyarok gyilkosait.

Ebben a rövid írásban csak a négy magyar miniszterelnököt említettem meg, de meg kellene említeni azokat az ezreket is, akiket a magyarságuk miatt gyilkoltak meg az elmúlt negyven év alatt.

Legyen áldott az ártatlanul meggyilkolt magyarok emléke!

gróf Tisza István

gróf Teleki Pál

dr. Bárdossy László

Nagy Imre

Nagy Imre és a pesti Srácok.

Nagy Imre a huszadik század egyik legvitatottabb magyar politikusa. Hogy miért vettem be ebbe az arcképcsarnokba? Hadd idézzem **dr. Bégány Attilát**, az *Új Demokratikus Koalíció* (ÚDK) ügyvivő képviselőjét, aki a legjobb választ adta, amit eddig olvastam: „**Nagy Imrét azért tiszteljük, mert tudta legyőzni magát. Legyőzte korábbi énjét vállalva a halált is. E nélkül csak egy gyűlölt vagy megvetett kommunista begyűjtési miniszterként maradt volna meg emlékezetünkben. De legyőzte önmagát és ellenségből barátunk lett.**”¹

De ez önmagában nem elég. Nagy Imre naplójában, felismerve a kommunista valóságot, ezt írta: „**Csak az borzaszt el, hogy ugyanazok fognak majd rehabilitálni, akik most felakasztanak!**” Nagy Imre valódi tragédiája az, hogy a nemzet, amelyért életét áldozta, még mindig nem rehabilitálta. Több mint ötven évvel '56, és közel ötven évvel halála után itt az idő megismerni az igazi Nagy Imrét, a nemzet mártírját. Ez már csak azért fontos, hogy az ország jelen politikai elitje tanulhasson Nagy Imre nemzeti érzelmeiből. Sokan nem tudnak megbocsájtani a Sztálint és eleinte Rákosit is engedelmesen kiszolgáló Nagy Imrének kommunista múltja miatt. Azonban ha Jézus meg

¹ http://www.udk.hu/index.php?subaction=showfull&id=1181882086&archive=&start_from=&ucat=42,48,54&

tudott bocsájtani a jobb latornak, akit bűneiért végeztek ki, miért nem tudunk megbocsájtani Nagy Imrének, aki a nemzetért lett mártír?

Azonkívül itt az ideje, hogy ötven év távlatából megfelelő, az akkori hidegháború és globális politika perspektívájába tegyük az '56-os eseményeket, annál is inkább, mivel **Döbren-tei Kornél** szerint „1956. letiprása a mai napig, 2004-ben is tart... a demokrácia álorcájába a globalizmus szlogenje mögé bújva.... Folyik a megfélemlítés, a megtorlás. Rafinált módon, simlis emberekkel és eszközökkel.”²

Bár mozikban is feldolgozták mind Nagy életének utolsó pár évét, mind '56 történetét, a kép amit kapunk nagyon felületes. Érdekesen értékeli Nagy Imrét a kommunistának éppen nem mondható NEMZETŐR. **Harsányi Sándor** első oldalas-cikkben, „Mindszentytől Nagy Imréig,” hasonlítja össze a kettőt, és azzal zárja a cikket, hogy „a NEMZET volt a pont, ahol a kettő találkozott.”³

Pár oldalon nem lehet nagyon részletes képet adni a vértanú-miniszterelnökről, de a lényeg ki lehet, és ki kell domborítani. Összes írásainak ismeretében, Nagy Imre elkötelezettségeit így rangsorolnám:

Nemzet,

Humanizmus,

2 „A magyar történelem szomorú novembere 2004” Kossuth Rádió / Vasárnapi újság, Döbren-tei Kornél írása, elhangzott: 2004. november 7-én. Lásd

<http://www.mariaorszaga.hu/forum/viewtopic.php?p=184972&sid=95d70d5c4aa79e24b7b43e6bc2443bdb>

3 Nemzetőr, 1979. október 15.

Nagy Imre tudtommal az egyedüli kommunista vezető, akiről az USA Kongresszusban pozitívan emlékeztek meg kétszer is. Újratemetése alkalmából **Gerald Solomon** iktatta be a Congressional Record-ba⁴ az Amerikai Magyarok Országos Szövetsége Morandumát jelen szerzőtől, majd kivégzésének 35. évfordulója alkalmából **Steny Hoyer** méltatta Nagyt, többek közt ezekkel a szavakkal: *„Még halála után is jelentős személy volt, mert újratemetése 1989-ben fontos mérföldkő volt a modern magyar történelemben.”*⁵

Végül Nagy Imre politikai végrendeletében az emigrációt bízta meg, hogy figyelmeztesse a nyugatot, hogy ha nem segít Magyarországot, holnap ők kerülnek sorra, mert *„Moszkva imperializmusa nem ismer határt...”*⁶ Az emigráció meg is felelt ennek a feladatnak, mert negyven éven át ébren tartották a Trianon kérdéssel együtt '56 szellemét is a nyugati közvéleményben és politikai körökben.

Nem vitás, Nagy Imre fiatal korától meggyőződéses és lojális kommunista volt, és az is maradt élete végéig. A másik, ami nem változott, magyar paraszti hiszékenysége és naivitása. Akkor mi változott, miben győzte le magát? Két kérdésben változott meg felfogása. 1953-ban, mikor a Párt megbízásából méltatta Sztálin di-

4 Congressional Record, June 13, 1989.

5 Congressional Record, June 16, 1993.

6 ENSZ Különbizottság Jelentése a Magyar Ügyről, #291.

cső tetteit,⁷ vagy, amikor elfogadta Moszkvában a miniszterelnöki kinevezést, még a régi, lojális és naiv pártkatona volt. Így például, amikor a magyar országgyűlésnek köszönte meg kinevezését, tudta, hogy hazudik, de megtette.⁸ Azonban mikor naivan elkezdett működni, mint miniszterelnök, aki az ország érdekeit képviseli, gyorsan meggyűlt a baja Rákosival, és egészségi állapota miatt, valamint az időközben létrejött kremli változások⁹ miatt. Nagy elvesztette miniszterelnöki pozícióját, s idejét arra használta, hogy a „moszkvai elvtársaknak” írjon panaszkodó- és kioktató leveleket.

Ezen levelek írása közben jött a második változás. Volt ideje átgondolni a helyzetet és a levelekből egy egészen új, nemzethű Nagy

7 Így kezdte megemlékezését: „Tisztelt Országgyűlés! Fájdalmas csapástól lesújtva lépek a szónoki emelvényre gyászba borult népünk színe elé, midőn a tisztelt országgyűlésnek beterjesztem Joszif Visszarionovics Sztálin halhatatlan emlékét törvénybeiktató javaslatot...” Kétségtelenül ez is része Nagy életművének, azonban nem lehet ezen az alapon Nagy egész életművét meg- és elítélni. Sőt, a szovjet-bizánci pártszellemhez hűen, pont azt bízták meg a megalázó Sztálin-méltatással, aki legtávolabb állt a sztálini szellemtől, tehát a megbízatás, amit Nagy csak pozíciója veszélyeztetésével tudott volna visszautasítani, közvetve pont Nagy humanizmusát és magyarságát bizonyítja.

8 Miniszterelnöki kinevezésének körülményei csak 1993-ban lettek ismertek Magyarországon, mikor a MAGYAR NEMZET, Nagy miniszterelnöki székfoglaló beszédének 40. évfordulóján (július 3.), Földvári Rudolf beszámolója és kézzel írt naplója alapján ismertette a részleteket „Hideg zuhany Rákosinak ‘Legyen Nagy Imre a miniszterelnök’” címmel.

9 Malenkovot leváltották.

Imre lép elénk. Leveleit itthon csak az 1990-es változások után hozták nyilvánosságra, de angol fordításban¹⁰ már 1957-ben megjelent az egyik legnagyobb politikai művekkel foglalkozó amerikai kiadó gondozásában.¹¹ Nagy politikai naivitására jellemző, hogy amikor a megváltozott politikai helyzetben, 1955-ben újra a Kremlbe rendelték a magyar vezetőséget, és ezúttal Nagyot kritizálták, hogy a mezőgazdaságban nem vette figyelembe a szovjet kolhozok példáját, – Méray szerint Nagy, ha akkor elfogadja a kritikát, megtarthatta volna a miniszterelnökséget.¹² De Nagy bátran visszafeleselt, és sértegette a moszkvai elvtársakat, hogy ők is követtek el hibákat, mikor a kolhozokat létrehozták. De fő kifogása az volt, hogy a fentről irányított kollektivizmus rossz módszer Magyarországon, mert a magyar paraszt nem olyan buta, mint az orosz muzsik, a magyar parasztnak nem kell, hogy mindent a szájába rágjanak. Míg egyrészt kritizálja a szovjet elvtársakat, másrészt a miniszterelnöki székbe való visszahelyezését kéri. Ebben az időben írta meg a magyar irodalom egyik legszebb nemzeti dicshimnuszát:

A klikkvezetés, majd a személyi diktatúra szelleme súlyos helyzetet teremtett más tekintetben is. Megsemmisítette azokat az erényeket, amelyek a

10 Magyarul pedig egyes részeket 1959-ben kiadtak AZ IGAZSÁG A NAGY IMRE ÜGYBEN (Századvégi Füzetek, Brüsszel), magyarországi kiadás 1989-ben.

11 Imre Nagy, ON COMMUNISM, In Defense of the New Course, Praeger, New York, 1957.

12 Méray Tibor, The Revolt of the Mind, London, 1960, 324 o.

pártnak is, a kommunistáknak is becsületet szereztek, növelték befolyásukat, az irántuk táplált bizalmat, amelyek reményt keltettek a népben, céljaik megvalósulása iránt. Fel kell élesztetni és ki kell fejleszteni ezeket az erényeket, amelyek már-már kihálnak a párt életéből és a kommunisták magatartásából. Ilyen erény a magyar nép szeretete és megbecsülése, a vele való szoros kapcsolat és összeforrottság, a hűség a néphez, érdekeinek igaz szolgálata. Ez a párt és minden kommunista erkölcsi parancsa, ez a morális alap, amelyen minden tevékenységüknek épülnie kell. Harcolni kell a humanizmus, az emberiség elvének a kommunisták tevékenységében való érvényesüléséért és lépten-nyomon le kell leplezni, élesen fel kell lépni a népellenes törekvések ellen, amelyek mind veszedelmesebben uralkodnak állami és pártéletünkben. Ilyen erény: az igazi hazafiság, a hazaszeretet érzése, a „haza minden előtt” magasztos eszményének hű és önzetlen szolgálata, amely nagyrabecsülést keltett a kommunisták iránt a legszélesebb néprétegek körében és fokozta népszerűségüket. Anélkül, hogy a túlzó nacionalizmus, a sovinizmus elleni eszmei-politikai harcot enyhítenénk és teljes ideológiai fegyverzettel fel ne lépnénk ellene, ott, ahol felüti a fejét, a proletárnemzetköziség szellemében, más nemzetek megbecsülésével együtt, ápolnunk kell a hazaszeretet erényét, amit a magyar néptől idegen vezetőik a sovinizmus alantas ösztönével igyekeznek azonosítani és beszennyezni. Annyira el vannak szakadva a nép lelkiületétől, a magyarság érzésitől, hogy talán észre sem veszik, milyen súlyos

sérelmeket ejtenek a nemzeti önérzeten. A magyar nép nem sovíniszta, de nem is kozmopolita, nem is akar, nem is fog azzá válni. A néptől idegen, ostoba politika, amely nem más, mint nemzeti nihilizmus, amely a hazaszeretet és nemzeti érzés erényeit elutasítja, magatartásával éppen a sovínizmus veszélyét szítja fel. A szocializmus nem fosztja meg a népeket nemzeti jellegüktől, nemzeti érzéseiktől és sajátosságaiktól. Ellenkezőleg, ezekkel minden nép gazdagítja a szocializmus egyetemes erkölcsi-etikai értékeit. A magyar népnek a nemzeti eszményekhez való törhetetlen ragaszkodása, hűsége a szabadság és függetlenség gondolatához, amely hosszú évszázadokon át történelmét formálta, erejének forrása volt és lesz a jövőben is, nem elítélendő nacionalizmus, hanem a magyar nép legnemesebb jellemvonásai, nemzeti erények, amelyeknek a kommunistákban kell testet ölteniük, ha a magyar nép hivatott vezetői akarnak lenni. Akit a magyar nép követni hajlandó történelmének jövőbe vezető rögzös útján, annak számolni kell nemzeti önérzetével, és a nemzeti büszkeség érzésével, amire a kis népek, mint a mi népünk, a magyar is, talán érzékenyebbek, mint a nagy nemzetek. A magyar tehetséges, szorgalmas nép, múltja és jelene egyaránt bizonyítja, hogy tudomány, technika, művészet, irodalom, zene és sport terén mily nagyszerű alkotásokra, teljesítményekre képes. De nem kisebb állam-alkotó képessége és államfenntartó ereje. Minden történelmi korszakban kitermeli nemzeti géniuszeit, nagy államférfiait és hadvezéreit, akik a társadalmi fejlődés és átalakulás viharos szá-

zadain át elvezették az országot a szocializmus küszöbéig. Ez a nemzet most sem lett kiskorúvá, most sem szorul gyámkodásra, meg tud állni a maga lábán és a békeszerető népek nagy családjában, a szocializmus, az emberi haladás ügyével együtt, a nemzeti szabadság és függetlenség ügyét is méltóan képviselni és előrevinni tudja. Ezt azonban csak a népből eredt, a néppel összeforrt és érte küzdő vezetők, a néppel együtt tudják valóra váltani. Nálunk a mai vezetők oktalan politikája elnemzetietlenítés útján akar a szocializmus felé haladni, ami az utóbbi időben mindjobban feszíti a belső ellentéteket és olajat önt a sovinizmus parazsára, mert a magyar nép, mint minden más nép, a szocializmust úgy fogadja el, ha nem kell feláldoznia nemzeti érzéseit, tudatát és sajátosságait, amelyeket a szocialista társadalom kereteiben is tovább kíván ápolni.¹³

Mikor ezeket sorokat, a kommunistákra utaló részek kihagyásával megmutattam ismerőseimnek, hogy találják ki, ki írta, Széchenyitől Németh Lászlóig és Illyés Gyuláig mentek a találgatások, és senki nem gondolta volna, hogy a „kommunista” Nagy Imre írta ezt.

Nagy azonban a nemzeti tudat magasztalásán kívül társadalomelméletben is jelentőset alkotott. A '70-es években részt vettem a Kansas-i

13 „A magyar közélet időszerű erkölcsi-etikai kérdéseiről; 1955 december havában. AZ IGAZSÁG A NAGY IMRE ÜGYBEN, Századvégi füzetek, Budapest, 1989 (első kiadás Európai Petőfi Kör, Brüsszel, 1959); 153-54 o. Nagy Imrét a téma úgy látszik, annyira fellelkesítette, hogy az egészet egy szuszra vetette papírra, egyetlen hosszú bekezdésben.

egyetemen egy nyolchetes politikai filozófiai szemináriumon, ahol az ismertebb marxista és neo-marxista filozófusokkal, mint pl. a Frankfurti iskola, vagy a disszidens kelet és közép-európai *neo* vagy *reform*, „humanista” *marxisták*kal foglalkoztunk. Nagy Imre neve nem is volt a listán, és egy szó sem esett róla, míg én fel nem hoztam. A szemináriumot vezető professzor javasolta, ismertessem Nagy Imre elképzelését egy dolgozatban. Mikor elolvasta, meglepődött, és bevallotta, hogy Nagy Imrének is a listán kellett volna lennie, de eddig angolul senki nem dolgozta fel Nagy társadalom és politikai filozófiáját. Szakmailag Nagy ON COMMUNISM¹⁴ cím alatt kiadott írásai a legjobb humanista neo-marxisták írásaival versenyeznek.

Saját tapasztalata alapján, Nagy az 1955-56-ban írt dolgozataiban nem csak egy humanista elvű marxizmust illetve szocializmust dolgozott ki, hanem elméletben szétválasztotta a pártot az államtól. Míg a Párt Moszkvának való alárendeltségét illetve a Párt internacionalizmusát elfogadta, az államhatóságot a nemzeti önrendelkezés joga alapján, a magyar történelmi hagyományok, nemzeti sajátosságok és kultúra figyelembevételével, a Párttól függetlenül akarta berendezni. Ennek az elképzelésnek egyes elemeit a fenti idézetben is fel lehet ismerni. Tette ezt azután, hogy a moszkvai elvtársaktól elfogadta a miniszterelnöki kinevezést. Ez volt

¹⁴ A több mint 300 oldalas munka 25 fejezetből áll, tehát 25 témával foglalkozik,

szerinte a kommunizmus fennmaradásának az egyetlen lehetősége.

Így valószínű, hogy kivégzésében az '56-os szerepe csak ürügy volt, elmélete sokkal veszélyesebb volt a pártra nézve, mint, amit '56-ban tett. Lássuk tehát, hogy mi is történt '56-ban?

Ötven év távlatából az adatok nagy része már elérhető, azonban nem olvastam eddig egyetlen beszámolót, amely a lényegét maradéktalanul tárgyalta volna, annak ellenére, hogy a tavalyi 50. évfordulóra mindenki, akinek bármi szerepe is lett volna '56-hoz, megírta az írnivalóját. *Ezért tehát itt az ideje röviden összefoglalni egy csokorba, amit eddig tudunk '56-ról.*

Én, doktori disszertációmát 1956-ról írtam, így részletesen foglalkoztam az akkori eseményekkel, már amennyi részlethez hozzáférhettem nyugaton, ugyanis 1989-ig nem voltam kíváncsi személy, és nem engedtek haza. Így több hetet töltöttem a müncheni *Szabad Európa Rádió* könyvtárában, ami akkoriban a legjobb magyar anyaggal rendelkezett Magyarországon kívül.

Disszertációmban két szempontot emeltem ki: először, '56 nem egyszerű nemzeti felkelés volt, hanem **kultúrháború**. A sokkal nacionalistább de ortodox vallású és kultúrájú románok, szerbek, bulgárok sőt, maguk az oroszok sem lázadtak fel a bizánci kultúrájú elnyomóik ellen, míg a nyugati keresztény kultúrájú kelet-németek, lengyelek, csehek, és persze mi magyarok, mind felláztunk. A másik szempont az volt,

hogyan a forradalmat Gerő provokálta ki,¹⁵ hogy megmentse hatalmát, ami egyre gyorsabban csúszott ki a kezéből. Ezt „Gerő gambitnak” neveztem, de eredetileg csupán egy spekulatív következtetés volt, minden dokumentáció nélkül.

Nyilvánvaló volt, hogy a békés fejlemények végül is Gerő menesztésével fejeződnek be, így egyedül Gerőnek és klikkjének állt érdekében egy drasztikus provokáció, amellyel a fejleményeket meg lehet állítani, illetve visszafordítani, és megmenteni Gerő kezében a hatalmat. Azóta persze több oldalról is találtam dokumentációt, hogy ez így volt. Legmeglepőbb bizonyíték magától Nagy Imrétől származik, és ez megmagyarázza kezdeti tartózkodását és bizonytalanságát.

Október 23-án délelőtt, miután a diákok a Petőfi Körben már követelték Nagy rehabilitálását. Nagy találkozott négy elvtársával, kiértékelni a helyzetet. A jelenlevő **Gimes Miklós**, akit Nagy Imrével együtt kivégeztek, beszámolt feleségének a találkozásról, aki elmondta, mi is történt. **Gimes Aliz** szerint az elvtársak biztatása ellenére „Nagy Imre hallani sem akart arról, hogy a tüntetésben részt vegyen. Emlékeztetett minket [mondta férje] Mező Imre tíz nappal korábbi figyelmeztetésére, amely szerint Gerő nagyarányú provokációra készül ellene: szánt szándékkal hagyja a dolgokat egy Poznanszerű felkelésig menni, hogy aztán lecsaphasson az egész pártellenzékre.”¹⁶

¹⁵ Váli Ferenc javasolta ezt az elméletet először, RIFT AND REVOLT IN HUNGARY (Harward University Press, 1961).

¹⁶ Igazság a Nagy Imre ügyben, 55 o.; lásd szintén Tóbiás Áron, in memoriam NAGY IMRE, Emlékezés egy

Visszatérve az előzményekre, az ENSZ-Jelentés szerint van bizonyíték, hogy a szovjet csapatokat már napokkal 23-a előtt mozgósították és megkezdték az előkészületeket a beavatkozásra.¹⁷

Dr. Tamáska Loránd 10 oldalas beszámolójában szovjet katonaorvosi kapcsolatai mellett hivatkozik egy Kádár Jánossal való beszélgetésre, amelyek szinte megjósolták az októberi forradalmat.¹⁸ Ezekre alapozva, Dr. Tamáska biztos abban, hogy Gerő és az oroszok előre tervezték, kiprovokálták, és robbantották ki október 23-án a forradalmat. Így, Tamáska szerint '56 nem forradalom, vagy ellenforradalom, hanem állam puccs volt:

„1956 októberében ... nem volt népfelkelés, sem forradalom vagy ellenforradalom, hanem egy, az oroszok és a Párt által 1955-ben kitervelt, később megszervezett és 1956. október 23-án „céltudatosan” kirobbantott puccs. Egy államcsíny, amelynek azt kellett szolgálni, hogy az országot 15 éve megszállva tartó, gyarmati módra kizsákmányoló orosz csapatoknak ne kelljen kivonulnia és azt követő öt perc múlva’

miniszterelnökre, 1989, Szabad Tér Kiadó, 1989, 178-79 o. A „tíz nap” előtti figyelmeztetés pont Gerő Titóhoz való október 15-i elutazása előtt történt.

17 ENSZ Jelentés, # 157-9.

18 Tamáska Lóránd, MD, „Ötszáz gramm prágai sonka– A magyar '56 háttere,” HUNNIA, Október 25, 1994, pp. 21-31. A sonka ügy arra utal, hogy az egyik miniszter azzal az ürüggyel utasította el Tamáska panaszát, hogy cukorbeteg fiának étrendjében sonkára van szüksége, és ezt csak, mint miniszter tudja beszerezni, tehát nem veszélyeztetheti állását.

(Marosán György kijelentése a KB egyik ülésén) ne kelljen a szovjet szuronyokra, tankokra támaszkodó pártnak, politikai rendszernek összeomlani.”

Tamáská felveti a kérdést, hogy honnan szereztek a felkelők fegyvereket, „mert fegyverek, és egy kis lövöldözés nélkül nem lehet szavahihe-tő forradalmat csinálni.” Szerinte a fegyvereket először, felsőbb parancsra, a rendőrök adták a lázongó fiataloknak. Azonban más források nagyon érdekes tényt közölnek.

Egy videóra vett interjúsorozat¹⁹ szerint miután az első lövések eldördültek a rádiónál, valaki elkiáltotta, „Menjünk a lámpagyárhoz fegyverekért,” és egy „véletlenül” pont ott álló teherautóhoz vezetett néhány diákot. A „Lámpagyár” valójában szigorúan őrzött fegyvergyár volt. Mikor odaértek, egy öreg nyugdíjas kapuson kívül egy fiatal takarító lányt találtak az udvaron, aki szépen odavezette őket egy raktár teremhez amelynek a bejárata ládák-kal volt eltorlaszolva, ahol fegyverek és lőszer várta a forradalmárokat. Minden baj nélkül megrakták a teherautót és tértek vissza a rádióhoz a fegyverekkel és lőszerral. Az interjú folyamán az interjú-vezető több alanytól kért erre magyarázatot, de senki nem tudta megmagyarázni, hogy a „lámpagyár” miért állt őrizetlenül. Persze miután a teherautónyi fegyvert és lőszert kiszállították, gyorsan ki-

¹⁹ A Mi Forradalmunk; 5 részes magyar dokumentumfilm, 1995, rendező Magyar József, operatőrök: Vékás Péter, Kőszegi Gyula.

küldtek egy szakasz katonát a maradék fegyverek őrzésére.

Ez annál inkább is megmagyarázhatatlan, ha csak fel nem tételezzük, hogy minden terv szerint ment, mivel október 21-én „*Javaslat a szükséges intézkedésekre*” címmel rendkívüli katonai eligazítás történt a budapesti és vidéki helyőrség részére a *Honvédelmi Minisztériumban*. Az eligazítás programját a honvédelmi miniszter, Bata vezérőrnagy, személyesen jóváhagyta, és fénymásolatban, kézzel írt de olvasható oldaljegyzetekkel megtalálható az *Igazságügyi Minisztérium* kiadásában megjelent beszámolóban.²⁰

Budapesti helyőrség számára nyolc pontot foglalt magába a terv, míg a vidéknek, parancsnokságoknak hatot, és külön pontok foglalkoztak a „*fegyver, lőszer és robbanóanyag raktárak ellenőrzésével*.” A terv szerint állandó rádió riadókészültséget kell tartani, valamint utasított „*futárrepülőgép és helikopter készenlétben tartásra a budaörsi repülőtéren*.” Tehát nyilván készültek valamire, amit Dr. Tamáska előre sejtett, és amiről Kádár is tudott, és Nagy Imrét is figyelmeztették. Az Igazságügyi Minisztérium jelentése ugyanezt a konklúziót vonja le: „*Nem igaz tehát, hogy október 23 váratlanul, tehát meglepetésszerűen érte a hadsereg, illetve a politikai felső vezetést*.”²¹

Ez megmagyaráz sok mindent, köztük Gerő provokatív rádióbeszédét október 23-án, és

20 SORTÜZEK – 1956, II. JELENTÉS; Igazságügyi minisztérium, Tényfeltáró Bizottság, 1994, 62-63 o.

21 U. o. 9 o.

Gerő jugoszláviai látogatását Titónál, akit meg kellett neki győzni, hogy az orosz csapatok tervezett bevonulása nem Tito ellen irányul. Azonban Gerő terve nyilván azon csúszott el, hogy a lengyel eseményekre reagáló magyar fiatalság korábban rendezte a tüntetést, mint amikor Gerő tervezte. Minden valószínűség szerint Gerő a november 7-i ünnepléseket akarta felhasználni a provokációra, így október 23-án nem volt kész, de mégis a provokáció mellett döntött, és így terve visszafelé sült el.

Ez megmagyarázza Nagy Imre óvatos kezdeti hozzáállását, ami nyilvánvaló nem lett, hogy Gerő elvesztette a játszmát. Gerő jelenléte a Forradalom első napjaiban mintegy lidércnyomás nehezedett Nagy Imrére. **Rácz Sándor** szerint „*mikor Nagy észreveszi, hogy nincs Gerő - mert 26-án Moszkvába szökött-, rögtön változásokat eszközöl a kormány összetételében.*”²² Kezébe veszi a külügyek irányítását, közvetlen kapcsolatba lép az ENSZ Titkársággal, és mint magyar nemzeti politikus próbálja menteni, ami menthető, és a nemzet jövőjét új alapokra fektetni.

Nagy tragédiája az volt, hogy feltételezte, hogy Magyarország élhet véres harcok árán kivívott szabadságával, illetve függetlenségével, és nem vette figyelembe a Szovjetunió hidegháborús érdekeit, és Amerika már kialakulóban levő globális terveit. Sokan a Szuezi Csatornával kapcsolatos egyiptomi krízist

²² Rácz Sándor, PARÁZSLÓ SZÁNDEK, Emlékek és tények 1956-ból, 2005, 105 o.

okolják a magyar kérdés elodázásáért, ami téves magyarázat.

A szovjet terveket a NATO létrehozása befolyásolta. Az osztrák békeszerződés alapján, 1956 végén ki kellett volna vonulniuk Magyarországról, amit hajlandók lettek volna megtenni. Azonban mikor a NATO megalakult, azt ellenséges lépésnek tekintették, és elhatározták, hogy benn maradnak Magyarországon. Azonban a békeszerződés szerint ez csak úgy volt lehetséges, ha az országban fellép a fasiszta restauráció veszélye. Így szükségük volt egy kis fasisztának látszó forradalomra, és akkor maradhatnak, amíg a restauráció veszélye fennáll. Dr. Tamáska értesülése szovjet barátaitól tehát igaz volt. Az Igazságügyi Minisztérium *Sortűz Jelentése* az alábbiakban foglalja össze a szovjet tevékenységet: a magyar katonai és politikai felső vezetéshez „*hasonlóan gondolkodott a szovjet politikai és katonai vezetés is. A Különleges Hadtest törzse 1956. júniusában parancsot kapott egy 'rendszerellenes' megmozdulás leverésére vonatkozó terv kidolgozására. A terv utolsó pontosítását Budapesten Malasenko ezredes, a Különleges Hadtest törzsfőnöke október 22-én hajtotta végre (Vojenno Isztoricseszkij Zsurnal 1993. 10. szám).*”²³

Lényegében ugyanezt az információt Malasenko '56-ról és annak előzményeiről írt könyve alapján, csak kicsit bővebben, meg-

23 U. o., 9-10 o.

találjuk a HADTUDOMÁNY című magyar folyóiratban is.²⁴ Malasenko szerint már 1956 júliusban kaptak utasítást Moszkvából, hogy készítsenek konkrét tervek egy esetleges beavatkozásra. Tyihonov tábornok együttműködött a magyar hadvezetéssel, és Malasenko egy vastag kötetnyi információt kapott a terv kidolgozásához. Malasenko pár nap alatt elkészült a papírmunkával a közös szovjet-magyar akcióról, *„a Magyarország területén a rend visszaállítása. Lascsenko tábornok jóváhagyta a tervet, 'KOMPASZ' fedőnév alatt. Az alacsonyabb egységek parancsnokai mind megkapták a beosztásukat és az utasításokat.”*²⁵

Malasenko szerint, aki, mint katonaember, nem volt beavatva a politikai manőverezésbe, a kormány nem alkalmazott megfelelő szigort. Arra számítva, hogy a helyzet tovább romlik, *„Lascsenko tábornok október közepén megszakította a magasabb egységek parancsnokainak kiképzését és visszaküldte őket egységeikhez, hogy megtehessék a szükséges lépéseket... Így állíthatom, hogy azokban a napokban, általában jól voltunk informálva a Budapesten és Magyarországon kialakuló helyzetről. De az események meghaladták elképzeléseinket.”*²⁶

24 E. I. Malasenko, „A különleges hadtest Budapest tüzeiben” HADTUDOMÁNY, 1994/1, 121-4 o. Malasenko orosz nyelvű visszaemlékezése ugyanezzel a címmel jelent meg Moszkvában.

25 U. o. 122-3 o.

26 U. o. 123 o. Kiemelés tőlem, B. S.

Ez az utolsó mondat jelentős. Gosztonyi Péter,²⁷ miután ismerteti a szovjet előkészületeket, az orosz hadvezetést kritizálja: „a szovjet taktika is csapnivalóan rossz volt: páncélos erőkkel kívánták „móresre” tanítani az ellenük klaszszikus partizánharcot folytató felkelőket.”²⁸ Nem a szovjet taktika volt rossz, hanem a szovjet stratégia. Ők nem csatát akartak nyerni a tankokkal, hanem megfélemlítés céljából vetették be őket. Azt hitték, hogy néhány rozoga páncélos megjelenik az utcákon, eldördül néhány puskalövés, és ezzel vége lesz. Lesz néhány kommunista „mártír,” akiket majd nagy pompával eltemetnek, de ami a fő, meg lesz az ürügy a szovjet vezetésnek, hogy továbbra is az országban maradjanak, és Gerőnek, hogy leszámoljon a Nagy Imre csoporttal és visszafordítsa a lazulási folyamatot. De Malasenko szerint **„az események meghaladták az elképzeléseiket!”** Mikoján és Szuszlov még október 24-én is optimisták voltak, mikor ezt táviratozták haza Moszkvába: *„Az a benyomásunk alakult ki, hogy különösen Gerő elvtárs,*

27 Tamáska Lóránt szerint Gosztonyit a nyugati katonai szakértők *„nem sokra értékeli, és úgy tudják, hogy 1956. október 23-án a Kilián laktanyában, mint GH-s tiszt teljesített szolgálatot, laktanya-ügyeletes volt és lövetett a Corvin-közi ‘ellenforradalmi, alvilági csöcselék-re’.* Majd nagylelkűen hozzáteszi, *„De hát az vesse rá az első követ, aki nem tévedett életében, s nem változtatta véleményét.”* Lásd Tamáska, 21 o.

28 Gosztonyi Péter tömör összefoglalója 1956-ról a Bécsi Napló egy 1998-as számában; <http://kincsestar.radio.hu/jeles/jelesokt.23.php>

de más elvtársak is túlbecsülik az ellenség erőit, és lebecsülik saját erőinket.”²⁹ Míg 1953-ban a berlini fiatalok a tankok láttán hanyatt homlok szaladtak haza, a Pesti Srácok molotovkoktéllal fogadták a tankokat, és géppisztollyal válaszoltak az AVH atrocitásaira!

Ezért érdemelték ki a pesti Srácok az akkori „szabad világ” osztatlan elismerését, Még a „szabad” Amerika is elismerte hősiességüket, pedig Amerika volt a hibás, hogy a piros pesti vér hiába folyt a pesti utcákon.

Mielőtt tovább megyünk, meg kell említeni egy fontos tényt, amit sokan nem vesznek figyelembe. Röviden, „nem mind arany, ami fénylik!” Nem mindenki volt forradalmár, aki részt vett az ’56-os eseményekben. Mint azt Malasenko tábornok is írja, október 23-án, mikor engedélyezték a diákok felvonulását, az MDP utasították a párttagokat is, hogy ők is vegyenek részt.³⁰ Azonkívül, mint az **Klepeisz János**, a balatonfüredi párttitkár későbbi, bíróság előtt tett vallomásából kitűnik, ő a Veszprém megyei párttitkár utasítására akart „forradalmi bizottságot” alakítani, és a megyei titkár az október 24-én, a Veszprém melletti szovjet repülőtérre érkező **Szuszlóv és Mikojan** SZKP KB tagok utasítására adta ki ezt a parancsot.³¹

²⁹ Hiányzó lapok 1956 történetéből – Dokumentumok a volt SZKP KB levéltárából, Zenit könyvek, 102 o.

³⁰ Malasenko, 124 o.

³¹ Mészáros Gyula, „Forradalom és szabadságharc 1956-ban,” BALATONFÜRED ÉS BALATONARÁCS

Amerika akkor már kialakulóban lévő globális „világkormány” terveinek lettünk az áldozata. Az amerikai politikát, de főleg az amerikai külpolitikát nem a nemzeti érdek, hanem a globális, Magyarországon „háttérhatalomnak” nevezett csoport érdekei és emberei irányítják, akárcsak nálunk. A külpolitikai célok, legyenek azok a világkormány³² megvalósítása, vagy Izrael támogatása, soha nem képezik, nem képezhetik, a választási kampányok témáját! Az elhallgatott alapfeltevés az, hogy a világbéke Amerikának is jó lenne, és minden, ami ebből következik, csak részletkérdés, legyen az a világkormány, a Kínával való kibékülés, vagy Irak megtámadása. Így a Republikánus és a Demokrata pártok külpolitikája is csak részletekben különbözik, az alapfeltevés és a végső cél ugyanaz, mert ugyanaz a háttérhatalom áll mögöttük illetve felettük.³³ A magyar forradalom elárulása

TÖRTÉNETE, Veszprém, 1999, 507 o.

32 Ezt a kérdést részletesebben tárgyalom az *Autonómia és az új világrend* c. könyvemben, lásd <http://www.corvinuslibrary.com/autonom/katalog.htm>

33 Carroll Qugley, *TRAGEDY AND HOPE* (Macmillan, New York, NY, 1966) c. könyve részletezi, hogy a 19. század végére, hogy hajtották uralmuk alá mindkét politikai pártot Amerikában (71-73 o.) A módszer egyszerű; „mindkét pártot támogatni, megengedni, hogy a pártok váltogassák egymást, ezzel eltitkolják a befolyásukat, és egyben megakadályozzák a politikusok függetlenségét, és mivel van a két párt közti választásnak lehetősége, a nép azt hiszi, hogy saját akarata érvényesül” (73 o.).

tipikus példája, hogy hogyan, milyen diktatorikusan és alattomosan, a nemzeti érdek és a nép kívánságát semmibe véve működik a háttérhatalom által irányított országok külpolitikája.

A 20. század második felében Amerikának mind bel-, mind külpolitikájának megértéséhez el kell olvasni **Arthur Schlesinger** liberális politikai író *Vital Center* (Létfontosságú közép) című könyvét.³⁴ Schlesinger, aki a Kennedy-kormányban az elnök „tanácsadója” volt, az 1949-ben írt könyvében összegezi a nemzetközi elit érdekeit képviselő amerikai politikai célokat és terveket. A könyv lényege, hogy a „világ kormány nemes eszméje” addig nem valósulhat meg, amíg Amerika és a Szovjetunió nem találkozik a „létfontosságú középén.”³⁵

Ezt pedig úgy lehet elérni, hogy Amerika belpolitikája mozogjon a szocializmus irányába, a szovjet pedig tisztelje jobban az emberi jogokat. Így tud a két hatalom középén találkozni. Ehhez az is fontos, hogy külpolitikával egyrészt gyakoroljanak nyomást Moszkvára, hogy engedélyezzenek több jogot a polgároknak és az elnyomott népeknek, másrészt közben ne ijesszék el túlságosan a Szovjetuniót. Például, felhossa Rákosi Mátyást, aki sokkal

³⁴ Schlesinger, Arthur M. Jr. THE VITAL CENTER: THE POLITICS OF FREEDOM, (Boston: Houghton Mifflin Company, 1949). Másik fontos dokument Carol Quigle
³⁵ U.o. 240 o.

elvetemültebb, mint **Peron** argentínai diktátor, de Rákosival kesztyűs kézzel kell bánni, ne hogy Moszkva megharagudjon ránk.

Eisenhower és Dulles külügyminiszter ebben a szellemben árulták el forradalmunkat. Először, a hidegháború szerves részeként nyomásgyakorlás céljából lázították az elnyomott népeket a *Szabad Európa és Amerika Hangja* propagandájával, de úgy látszik, akár csak a Szovjet, Amerika is elszámította magát: a budapesti események meghaladták Amerika elképzelését is. Mikor lázításaiknak konkrét eredménye lett, megijedtek és kétségbeesve próbálták menteni, ami menthető volt. Mint alább láthatjuk, Eisenhower elnök utólag magyarázgatta ki magát, hogy nem volt szándékuk fegyveres lázadást kiprovokálni, de akkor már késő volt.

Miután a *Pesti Srácok* visszaverték a szovjet tankokat, a Kreml kész volt tárgyalásos alapon kivonulni és visszaállítani függetlenségünket. Washingtonnak legalább három üzenettel kellett, egyre sürgetőbb hangnemben, rábírní Hruscsovot, hogy küldje vissza Pestre a tankokat. Az alábbi pontokat **Radics Géza** részletesebb ismertetéséből idézzük.³⁶

Az első üzenet „*John Foster Dulles külügyminiszter úr október 27-én Dallasban mondott választási beszédében hangzott el. Eisenhower 'indítványára' illesztette be a Szovjetuniónak*

36 lásd Radics Géza, 1956 és előzményei. Megjelent a Magyaraságtudományi Intézet honlapján <http://www.magtudin.org/RG%201956.htm>

*szánt üzenetet: Az amerikai kormány nem tartja a kelet-európai államokat lehetséges szövetségesnek.”*³⁷

Majd, Radics folytatja, **Charles Bohlen**, az USA moszkvai nagykövetét idézve: *„Jó néhány fekete, nagy Zisz limuzint láttak a Kremlbe menni október 29-én, mely jelezte, hogy a teljes szovjet vezetőség gyűlésezik, vagy gyűlésezett, amikor a hivatalnokokat utasították a terv kivitelezésére. Ekkor kaptam táviratot Dullestől, aki utasított, hogy sürgősen adjam át a szovjet vezetőknek, mely értelmében az Egyesült Államok nem tekinti Magyarországot és bármelyik csatlóst lehetséges katonai szövetségesnek. A távirat idézett Dulles beszédéből, melyet Dallasban mondott, és hangsúlyozta, hogy beható elemzés után a „legmagasabb szinten” – nyilvánvaló utalás Eisenhower elnökre – hagyták jóvá.”*³⁸

Bohlen a távirat átadásáról a következőt írja: *„Az üzenetet Hruscsovnak, Bulganyinnak és Zsukovnak még aznap délután az afgán követségen rendezett fogadáson adtam át, melyet a török nemzeti ünnep alkalmából rendeztek. Az amerikai álláspont nem volt különösebb hatással a szovjet vezetőkre. Ők már elhatározták a forradalom letörését ...”*³⁹

Ami 29-ét illeti, Bohlennek eme megfigyelése meg is állja a helyét, mert ekkor még a szovjet

³⁷ Békés, Csaba – Byrne, Malcolm – Rainer, János M. The 1956 Hungarian Revolution: A History in Documents. Page XXXIX.

³⁸ Bohlen, Charles E. : Witness to History: 1929-1969. W. W. Norton & Company, INC. New York, 1973, 412 o.

³⁹ U.o. 413 o.

vezetők valóban a forradalom leverése mellett voltak. Mindebből az tűnik ki, az **Egyesült Államok mindent elkövetett, hogy a Kreml urainak tudomására hozza; szabad az út. Uraim! Vagy elvtársak! Ahogy gondolják! Sőt, ...!?**

Éppen ezért, nagyon figyelemreméltó ama határozat, amelyet a szovjet vezetők közös megegyezés alapján hoztak október 30-án, melyről a *The 1956 Hungarian Revolution: A History in Documents* című gyűjtemény tudósít. A jegyzőkönyv a Szovjet Kommunista Párt Központi Bizottságának gyűléséről szól, amely szerint Molotov így foglalta össze a tárgyalás eredményét: Molotov: „*Ki kell nyilvánítanunk a viszonyunkat az új kormánnyal. Mi tárgyalásba lépünk a csapatok kivonásáról.*”

A Kiáltványt megírták, amelyet megküldtek az illetékes kormányoknak, és amely megjelent 31-én a Pravdában. Úgy nézett ki tehát, hogy csoda történt, a szovjet vezetőség elhatározta a csapatok Magyarországból, sőt a másik csatlós-országokból való kivonását is tárgyalások útján. Úgy tűnik, folytatja Radics, hogy a kiáltvány nagyon meglepte az USA elnökét, **Dwight D. Eisenhower** is, mert szükségesnek tartotta, hogy október 31-én elhangzott rádió és televízió beszédben ismét biztosítsa a Szovjetuniót, hogy „*Az Egyesült Államok nem tekinti sem a lengyel, sem a magyar vezetőséget lehetséges katonai szövetségesnek.*”⁴⁰

Október 31-én **Hruscsov** nyitotta meg és vezette le a tanácskozást, amely nagyon rövid volt.

40 History in Documents. XLI. oldal.

Nem volt ingadozás, bizonytalankodás. Az USA táviratban tisztázta álláspontját. **Saburov** volt az egyetlen, aki kitartott az előző napi határozat mellett. **Zsukov** marsall kiadta a parancsot, és a szovjet csapatok előzönlöttek Magyarországot. Azonban, nehogy Moszkvában kételkedjenek az Egyesült Államok jóindulatában, a külügy-minisztérium újabb táviratot küld november 2-án Titónak, akkor, amikor jugoszláv diktátor Brion szigeten tanácskozott Hruscsovval és Malenkovval. E táviratból **Michael A Feighan**, az Egyesült Államok képviselője 1960-ban iktatta be a Kongresszusi Naplóba (*Congressional Record*) a következőt: „Az Egyesült Államok kormánya nem jó szemmel néz olyan kormányokra, amelyek nem barátságosak a Szovjetunióval, a Szovjetunió határán.”⁴¹

Eme sorsdöntő napokban volt egy másik emlékezetes sajtótájékoztatója is az amerikai elnöknek, amikor többek között a következőt mondta: „Az Egyesült Államok sem most, sem a múltban nem javasolt (bízott) nyílt forradalmat egy védtelen társadalomnak, olyan hatalom ellen, amely ellen nem győzhet.”

Oh! Yeah? – mondaná az amerikai. Amolyan kézmosás, mint kétezer évvel ezelőtt?

Annyiban igaza volt Eisenhower elnöknek, hogy Amerika soha nem bízott „nyílt forradalmat.” Azonban emlékszem rá, hogy 1953 nyarán tett egy kijelentést, hogy ha egy nép akarja harcolni szabadságát, Amerika minden

⁴¹ Congressional Record, Volume 106, Part 14, Eighty-sixth Congress, Second Session, 31 August, 1960. 18785.

erejével („*all our might*”) segíteni fog. És ezt az üzenetet Amerika Hangja és a Szabad Európa napokig bömbölte!

A Kreml már bedobta a törülközőt, mikor Amerika elkezdett üzengetni! Nem attól tartottak, hogy a magyarok nem győznek, hanem attól, hogy mi lesz az amerikai külpolitika dédelgetett globalizációs terveivel, amit akkor még világkormánynak, majd „*Új világrendnek*” neveztek, ha Magyarország felszabadul a szovjet járomból, és esetleg a többi rabnemzetek is követik a példát, és ne adj Isten, esetleg a Szovjet Birodalom felbomlik. **Ha a magyar forradalom győzne, a zűrzavarban sokkal nehezebb lenne megvalósítani a világkormányt, mint egy két pólusú világban.** Így a Pesti Srácok és a magyar melósok, a „*vörös Csepel*” munkásai, beleköptek nem csak a Szovjetunió, de Amerika illetve a világkormányt építő háttérhatalom levesébe is. Ezért kellett Amerikának elárulni bennünket. Viszont ez azt is jelenti, hogy a Pesti Srácok és a csepeli melósok nem csak magyar, hanem világtörténelmet írtak 1956-ban. Azonban, ha ez valóban így van, akkor érthető az is, hogy a háttérhatalom miért gyűlöl és büntet bennünket annyira.

Az árulás ezekkel az egyre sürgetőbb üzenetekkel nem ért véget. A Titón és Bohlen nagyköveten keresztül küldött üzenetek mellett sokkal fontosabb volt az üzenet, amit **Lodge**, az USA ENSZ-delegátusa és maga Dulles külügyminiszter a New York-i ENSZ palotában adtak a Kremlnek: **csinálhattok amit akartok, az USA megakadályozza,**

hogy az ENSZ beleavatkozzon a kommunista birodalom belügyeibe! Így Eisenhower és Dulles fenti idézett üzenetei teljes harmóniában vannak az USA ENSZ-beli viselkedésével. Ezért az alábbiak nem lephetnek meg senkit.

Gordon Gaskill, amerikai újságíró október 28-án érkezett Budapestre, így volt személyes tapasztalata is, de ami számunkra érdekes, az a 30 oldalas beszámolója, hogy az ENSZ hogyan kezelte az ún. „*Magyar Kérdést*.”⁴²

Általában, ami az ENSZ-ben történik, ha nem is titok, de a végeredményen, illetve az elfogadott határozatok szövegén kívül kevés információ kerül a nyilvánosság elé. Azonban a *Magyar Kérdés* annyira fontos volt, és a folyamat annyira érthetetlen, hogy az amerikai újságíró, miután Magyarországról visszatért Amerikába, egy részletes tanulmányt írt róla. A cikk a *Virginia Quarterly*, a Virginiai Egyetem irodalmi lapjában jelent meg. A *Quarterly* Amerika egyik legtekintélyesebb egyetemi folyóirata. Gaskill tanulmánya az egyik legkevesebb ismert, mégis a legfontosabb dokumentáció '56 történetével kapcsolatban, amit történészeinknek részletesen fel kell dolgozniuk.

A tanulmány címe „*Egy kudarc menetrendje*,” napról napra, óráról órára, sőt, néha percről percre ismerteti párhuzamosan a New York-i és a budapesti eseményeket. Gaskill azzal kezd, hogy Nagy Imre irodája november elsején az ENSZ életében példanélküli, 48 perces távíró

⁴² Gordon Gaskill, „Timetable of a failure,” VIRGINIA QUARTERLY, Spring 1958, vol. 34, # 2, 61-91 o.

összeköttetést létesített a miniszterelnöki iroda és az ENSZ Titkárság közt, készenlétben tartva a vonalat arra az esetre, ha esetleg sürgős üzenetet kellene küldeni. Ez alatt a 48 perc alatt Budapesten történelmi esemény folyt le. Nagy magához kérte **Andropov** szovjet nagykövetet, közölte vele, hogy ha a szovjet csapatok beözönlése azonnal nem marad abba, az ENSZ-hez fordul segítségért. Nagy nem blöffölt: a direkt vonal nyitva volt az ENSZ Titkársághoz, megkerülve a Rákosi által kinevezett, a **Dr. Kós Péter** néven futó, **Leo Konduktorov** szovjet állampolgárt, a magyar ENSZ- delegáció akkori vezetőjét. Mikor Andropov megígérte, hogy nem jön be több orosz katona, a távírókapcsolat megszűnt.

Majd, amikor a szovjet benyomulás folytatódott, Nagy másodszor lépett érintkezésbe az ENSZ Titkársággal, ezúttal táviratilag, *kiváló angolsággal, beszámolt az újabb csapatmozdulatokról, bejelentette, hogy Magyarország kilép a Varsói paktumból, és Magyarország semlegeségének elismerését illetve megvédését kérte az ENSZ-től illetve a négy nagyhatalomtól.*

Nagy harmadik táviratkapcsolatában kérte, hogy vegyék fel a magyar kérdést az ENSZ Közgyűlés rendkívüli gyűlésének napirendjére, és Kós-Konduktorov helyett megbízta **Szabó Jánost**, az ENSZ-delegáció első titkárát a magyar ügy képviselőjével.

A részletek mellőzésével, három említésre méltó tényt kell kiemelni;

A szuezi krízis miatt a nagy káoszban Nagy Imre üzenetei megkésve, néha a tények után

kerültek az illetékesekhez, azonban ennek nem volt lényeges szerepe a végeredményben;

Dr. Emilio Nuñez-Portuondo, a kubai delegátus, aki, mint Kuba delegátusa, tagja volt a Biztonsági Tanácsnak, egy kis csoportot alapított, *Cassandra Klub* néven, akik megpróbálták a magyar kérdést ébren tartani és a napirendre tűzni; és végül, de jelentőségében elsődlegesen, **Henry Cabot Lodge**, az USA ENSZ-delegátusa mindent megtett, hogy a magyar kérdés tárgyalását akadályozza, és a kubai delegátus erőlködését zsákutcába terelje.

Gaskill így foglalja össze az USA viselkedését:

„.... a kisebbség keresztes hadjárata, hogy az ENSZ tegyen valamit, lelassult és megbukott, mert az USA nem támogatta. Ahogy egyik küldött mondta, 'Az Egyesült Államok elhatározta, hogy nem megy háborúba Magyarországért, ezért elhatározta, hogy semmit sem csinál.' A tények igazolják ezt a véleményt, amit természetesen az USA külügyminisztérium tagad. De ez alatt az 58 óra alatt, majdnem minden kivétel nélkül, amikor választás volt a halasztás vagy azonnali intézkedés közt, az USA mindig a halasztásra szavazott.”⁴³

Csupán egy példát hadd emeljek ki Gaskill cikkéből. **Vitetti** olasz delegátus semmit mondó sürgetésére reagálva, hogy az ENSZ kell, hogy tegyen valamit, azt Dulles képmutatóan támogatta, mondván *„remélem, hogy ez az ügy, amely a Biztonsági Tanács (BT) ügyrendjén van, sürgősen ott is marad, és nem leszünk annyira lekötve a szuezi*

⁴³ U.o. 171-2 o.

üggyel, hogy az kizárná Magyarország megsegítését, hogy az visszanyerje függetlenségét.” Gaskill erre megjegyzi, hogy Magyarországon és az egész világban, akik nem ismerik az ENSZ működési szabályait, nagy lelkesedéssel fogadták, hogy íme, Amerika mennyire a magyar ügy mögött van! Azonban, akik ismerik az ENSZ módszereit, tudják, hogy, amíg egy ügy a BT előtt van, ahol a Szovjetnek vétőjoga van, addig a Közgyűlés nem veheti az ügyet a napirendjére. A megoldás az lett volna, hogy a BT előtt való tartás helyett a BT-ben vigyék szavazásra az ügyet, essenek túl a szovjet vétón, és akkor szabad az út a Közgyűléshez, amely egyedül hozhat kötelező határozatot. Az amerikaiak által támogatott olasz javaslat tehát garantálta a további halasztást, semmittevést.

Itt meg kell jegyezni, hogy Gaskill nem tudott a fenti üzenetekről és a Titónak küldött táviratról, így elemzéséből hiányzik egy fontos elem. Utólag nézve, Lodge „érthetetlen” viselkedése és halogatása nagyon is érthető: az ő feladata volt, hogy megakadályozzon minden esetleges ENSZ-határozatot, ami esetleg elrettentené a Szovjetuniót Magyarország megtámadásától! Még Magyarország semlegességének elismerését, amit Nagy kifejezetten kért, sem tették napirendre, mert akkor nyilvánvaló lenne, hogy a szovjet agressziót követett el!

A tények és a részletek ismeretében Amerika álláspontja rosszabb volt, mint mulasztás. Ez bűnös és cinikus cinkosság, sőt, agresszióra való felbujtás volt. Ezt az amerika-

ak is érezték, mert az USA által pénzelt, New Yorkban székelő *Magyar Bizottság* egyik kiadványa⁴⁴ lehozza ugyanezt a Gaskill-cikket, de teljesen kicenzúrázva, hogy Amerika szerepe úgy tűnjön az olvasónak, mintha Lodge valóban akart volna valamit tenni a magyar ügy érdekében. A Gaskill-cikk teljes egészében rajta van **Botos László Magtudin**- honlapján.

Az egész ENSZ-cirkusznak annyi eredménye lett, hogy a kubai delegátus, *Dr. Emilio Nunez-Portuondo* és főnöke, **Fulgencio Battista** kubai elnök, kegyvesztettek lettek Amerika előtt, és mikor Battista kormányát **Fidel Castro** inváziója fenyegette, Amerika, saját nemzeti és ideológiai érdekei ellenére, megtiltott minden legyverszállítást Battista hadserege részére,⁴⁵ így Castro majdnem minden ellenállás nélkül foglalhatta el Kubát, és Battista menekülni kényszerült 1959 január elsején.

Így végül is, ami az amerikai kormányt illeti, Kuba elárulásával zárult le a magyar forradalom ügye. Az amerikai nép persze minderről nem tehet, és még ma sem tud róla, és ami a népet illeti minden elismerést megérdemelnek azért, ahogy 1957-ben a kb. 30.000 magyar menekültet, az ún. Szabad-ságharcosokat (**Hungarian Freedom Fighters**) fogadták, akiket az árulás után, árulá-

44 **11 FACTS ABOUT HUNGARY**, szerk. Imre Kovács, Amerikai Magyar Bizottság, New York, 1958. 119-143

45 Kovács Imréék összesen 14 kritikus részt hagytak ki az eredeti írásból.

46 http://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Cuba#The_Cuban_Revolution

suk fedezésére Amerika kormánya nagylelkűen beengedett.

Jelen írás méltó befejezéséül hadd idézzek Nagy már említett politikai végrendeletéből:

„...Az egész világ látja, hogy a szovjet hadsereg minden nemzetközi szerződést és szabályt megsértve töri le a magyar nép ellenállását. Azt is láthatják, hogy hogyan rabolják el egy ENSZ-tagállam miniszterelnökét a fővárosból, ezért nem lehet semmi kétség, hogy ez a legbrutálisabb formája a beavatkozásnak. Ezekben az utolsó pillanatokban kérem a forradalom vezetőit, hogy ha tudják, hagyják el az országot. Kérem, hogy amit rádióüzenetemben mondtam, és amiben megegyeztünk a forradalom vezetőivel a Parlament épületében tartott megbeszéléseken, tegyék Memorandumba és forduljanak a világ összes népéhez segítségért és magyarázzák meg, hogy ma Magyarország, holnap vagy holnapután más országok kerülnek sorra, mert Moszkva imperializmusa nem ismer határt, és csak időre van szüksége”.⁴⁶

A magyar nemzeti emigráció, minden erejét és befolyását latba vetve igyekezett megtenni ezt, és folytatni a nemzetközi fórumokon a forradalmi szellem ébrentartását egész 1990-ig, amikor is úgy tűnt, hogy vége lett az átkozott rendszernek.

Sajnos, nem volt vége, csak átfestették, és ahogy mondják, *„a tankok helyett bejöttek a bankok.”*

46 ENSZ Jelentés, #291.

Tetemrehívás

Nagy Imrével szembesítette Gyurcsányt Wittner „A nacionalizmus pedig nem elítélendő”

2007. november 5.15:28 MNO

Miniszterelnök úr, Nagy Imrét az ön előpártja végeztette ki – emlékeztetett Wittner Mária a november 4-i évfordulót követő napon, az őt nevetgélve, társalogva hallgató, neki nem válaszoló Gyurcsány Ferenchez intézett parlamenti felszólalásában. Hiller István szerint a mai baloldal a kivégzett miniszterelnök politikai örököse.

Lázár: Gondolják újra a honvédelmi költségvetést!

A magyar nép nem sovíniszta, a szocializmus nem fosztja meg a népeket nemzeti jellegzetességüktől, sajátságaitól, a nacionalizmus pedig nem elítélendő, sőt, a kommunista vezetőkben kellene, hogy megtestesüljenek ezek az erények, ha már ők akarják vezetni a népet

idézte Nagy Imre szavait Wittner Mária fideszes képviselő hétfőn a parlamentben.

„Mindenekelőtt számolni kell a nemzet önbecsülésével” – hangzott az idézet.

Őn távol áll ezektől a gondolatoktól, mert a magyar népet a kilátástalanságba taszítja – mondta Gyurcsány Ferencet is megszólítva Wittner.

Miniszterelnök úr, Nagy Imrét az ön előpártja végeztette ki – jelentette ki 1956 hőse, szavait Gyurcsány Ferenchez intézve. Megje-

gyezte: ma rácsok mögött ünnepel a kormány, a népet kizárva. Mindeközben a megszólított Gyurcsány Horn Gáborral és Eörsi Mátyással nevetgélt.

Hiller István Wittner Mária felszólalására reagálva elmondta: bár eltelt ötvenegy év, még mindig köztünk élnek azok, akik a szabadságharcban harcoltak. Elmondása szerint a baloldallal büszkén vállalja Nagy Imre eszméit, politikai utódjának és örökösének érzik magukat.

– A kisebbik koalíciós partner olyan politikai hastáncot jár, aminek nem látjuk a végét – mondta Herényi Károly, a demokrata fórum politikusa felszólalásában, amelyben azért bírálta a liberális párt magatartását, mert előbb javaslatokat tettek az adócsökkentéssel és a költségvetés módosításával kapcsolatosan, majd visszavonták azokat. *„A koalíciós SZDSZ egyet riszál jobbra, egyet balra. A jobbra riszálás ára hetvenmilliárd forint, a balra riszálásé pedig ötmilliárd”* - mondta Herényi Károly.

Ugyancsak napirend előtt szólalt fel Magyar Bálint (SZDSZ), aki azt nehezményezte, hogy egyesek megpróbálják elvitatni a Kenedi-bizottság munkáját, és szóvá tette, hogy még mindig nem lehet hozzáférni bizonyos állam-biztonsági iratokhoz. A liberális politikus fel-tette a kérdést: ki hiszi el, hogy köddé váltak a Kádár-rendszer egyes iratai, dossziéi?

Felszólalására Szilvász György, a polgári titkosszolgálatokért felelős tárca nélküli miniszter válaszolt. Közölte: közös érdek, hogy a Kenedi-bizottság eredményes munkát tudjon

végezni. Hozzátette, hogy a kabinet megkezdte a titokvédelmi törvény előkészítését.

Tukacs István (MSZP) arról beszélt, hogy meg kell védeni azokat, akik tisztességesen dolgoznak és fizetnek adót, és nem kell végzártnak tekinteni, ha az adóhatóság vagyonosodási vizsgálatot tart egyes állampolgároknál, legyenek azok politikusok, vagy más személyek. Ezzel kapcsolatosan a képviselő emlékeztetett arra, hogy arányosabbá válhat a közteherviselés és tisztulhat a gazdaság.

Veres János pénzügyminiszter az elhangzottakra reagálva hangsúlyozta: a színlelt szerződések és az adóminimalizálási vizsgálatok eredményeképpen több tízmilliárd forint adókülönbözetet állapítottak meg a hatóságok, a Vám és Pénzügyőrség Országos Parancsnokságának ellenőrzései pedig többletbevételhez jutatták a költségvetést.

<http://us.mg2.mail.yahoo.com/dc/launch?sysreq=ignore>

2007.11.08.

Budapest, 2008. június 16.
Rác Sándor,
a Nagy-Budapesti Központi
Munkástanács elnöke